

கிந்துக்குரல்

HINDU VOICE

Price Rs. 10.00

விலை ரூபா 10.00

குரல் 1 ஒலி 6-7

ஆங்கீரச மாசி-பங்குனி

MARCH-APRIL 1993 Vol. 1 No. 6-7

உ
சிவமயம்

இன்னும் பற்பல நாளிருந் தாலும்
இக்கணம் தனி லேஇறந் தாலும்
துன்னும் வான்கதிக் கேபுகுந் தாலும்
சோர்ந்து மாநர சுத்துழன் றாலும்
என்ன மேலும்இங்கு எனக்குவந் தாலும்
எம்பிரான் எனக்கு யாதுசெய் தாலும்
நன்னர் நெஞ்சகம் நாடிநின் றோங்கும்
நமச்சி வாயத்தை நான்மற வேனே.

— இராமலிங்க சுவாமிகள்

Even if I should live futher for days numerous,
Even if I should meet instantaneous death,
Even if I should enter beautitude final,
Even if I should droop and fall into hell,
Even if anything worse should befall,
Whatever the Lord may do unto me,
NAMASIVAYA which the virtuous mind pursues and intones
That I forget not.

— Ramalinga Swamigal

வேதம் கண்ட விஞ்ஞானம்

ரிஷி என்றால் காண்பவர். (ரிஷிர் தர்சநாத்.) எதைக் காண்பவர்? விண்ணில் இறைவன் கூறிய வேத மந்திரங்களைத் தமது தவ வலிமை கொண்டு, இதயக் கண்ணால் கண்டு, மாந்தரின் நலனுக்காக வெளியிடுகிறவர் ரிஷி. இறைவன் உலகைப் படைத்து, உலகின் நன்மைக்காக வேதங்களை வழங்கினான். அந்த வேத மந்திரங்களைக் கேட்டவர் ரிஷி. ஒவ்வொரு மந்திரத்திலும் பௌதிக விஞ்ஞானமோ, ஆன்மீக விஞ்ஞானமோ அடங்கியிருப்பதனால் ஒவ்வொரு ரிஷியும் ஒரு விஞ்ஞானி ஆவார்.

பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு ரிஷியும் தமது கண்டுபிடிப்பினாலேயே பெயர் பெற்றிருக்கிறார்; அவருடைய இயற்பெயர் நமக்குத் தெரியவில்லை.

உதாரணம் 1 — அங்கிரஸ் என்றால் நெருப்பு. மனிதன் நெருப்பைக் கண்டுபிடித்தது விஞ்ஞானத்தில் மிகப் பெரிய சாதனை. நெருப்பை முதலில் கண்டவர் அங்கிரஸ் என்ற ரிஷி. ரிக் வேதத்தில் முதல் ஸூக்தமே அக்கினியைத் தொழுவது. மனிதனுடைய ஒவ்வொரு உறுப்பிலும் ரஸம் (சாறு) இருக்கிறது. ரிக் 1-1-6 இல், 'அங்கிரா அங்க' என்ற சொல் இதைக் குறிக்கிறது. உடலில் சூடு இருக்கும் வரையில், அங்கரஸம் உடல் முழுவதும் ஓடும். உடலில் உள்ள அக்கினி தணிந்து, உடல் சில்லிட்டதுமே அங்கரஸம் அங்கங்கே வற்றி விடும். இதுவே சாவு என்பது. உடலில் சூட்டை உண்டாக்கி, அங்கரஸத்தை நிலைக்கச் செய்யும் அற்புத வித்யையை அங்கிரஸ் ரிஷி அறிந்தார். 'ஆங்கிரஸ் வித்யை' என்று இதற்குப் பெயர். அக்கினியினால் மனிதன் வெளிச்சமும், சூடும், உயிர்ப்பும் பெறுகிறான். 'சில்லிடும் பனிக்கு மருந்து அக்கினி' (அக்நிர் ஹிம்ஸ்ய பேஷஜம்) என்கிறது வேதம். உடலைச் சில்லிடாமல் சூட்டுடன் வைத்திருக்க உதவுவது 'ஆங்கிரஸ் வித்யை.' அங்கரஸம் என்பது, ஒவ்வொரு உறுப்பிலுமுள்ள ஜீவ தத்துவம் (protoplasm).

உதாரணம் 2 — விந்திய மலையை அடக்கி அதனால் அகஸ்தியர் என்ற பெயர் பெற்றார் ஒரு ரிஷி. (அக — மலை, ஸ்த்ய — அடக்கியவர்.) வடக்கிலிருந்து தெற்கே வருவதற்குத் தடையாக வானோங்கி நின்ற விந்தியத்தைப் பணிய வைத்து, அகஸ்தியர் பாரத நாட்டுப் பண்பாட்டை எங்கும் பரப்பினார். பொதிய மலையில் வாழ்ந்து தமிழில் பழமையான இலக்கணத்தை இயற்றினார். துணியும், நெடுநோக்கும், தொண்டாற்றும் பான்மையும் வாய்ந்த அகத்தியர், பாரத நாட்டுப் பண்பாட்டை ஜாவா, ஸுமாத்ரா, ஸயாம் முதலிய நாடுகளிலும் சென்று பரப்பினார். உயிருக்குத் துணிந்து, பண்பாட்டைப் பரப்பும் பெருநோக்குடன் கடுமையான நீண்ட நெடிய யாத்திரை செய்த முதல் யாத்திரிகர் அகத்தியர். மனிதனுடைய ஓர் உறுப்புச் சிதைந்தால், மற்றொர் உறுப்பைப் பதிய வைக்க முடியும் என்பதை முதல் முதலில் நிரூபித்தவர் அகத்தியர். கேலன் என்ற மன்னனின் மனைவி விச்பலா என்பவள், தன் கணவனுடைய எதிரிகளை எதிர்த்துப் போரிட்ட பொழுது, அவளுடைய கால் ஓடிந்தது. அச்வினி தேவரைத்துதித்து, அவளுக்கு இரும்பினாலான காலைப் பொருத்தச் செய்தார் அகஸ்தியர். (ரிக். 118-8). 'மனிதன் எப்போதும் வேட்கை கொண்டவன்' (புலுகாமோ ஹி மர்த்ய:) என்று கூறி, மாந்தர் வேட்கைகளை நுகர்வது இயற்கை என்றும், அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தி வாழ்வதே சிறந்தது என்றும் கற்பித்தவர் அகத்தியர். (ரிக். 1-179)

உதாரணம் 3 — 'உலகமனைத்துக்கும் நண்பர்' (விச்வ — உலகம், மித்ர — நண்பர்) என்ற கருத்தில், விச்வாமித்திர ரிஷி பெயர் பெற்றார். 'விச்வமித்ர' என்ற சொல், இவரது பெயரில் 'விச்வாமித்ர' ஆயிற்று. 'ரிஷியைக் குறிக்கையில் விச்வ என்பது நெடிலாகும்' (விச்வே சர்ஷௌ) என்று, இவருக்காகத் தனிச் சூத்திரம் அமைத்தார் பாணினி. சாபத்தினால் புலையான மன்னன் திரிசங்குவைச் சொர்க்கத்தில் ஏற்றுவதற்கு இவர் இசைந்தார். தமது தவ வலிமையினால் புதிய உலகங்களைப் படைக்கலானார். திரிசங்கு இன்றும் நட்சத்திரமாக விண்ணில் விளங்குகிறான். ஸுதாலன் என்ற அரசனுக்கு உதவியாக, எதிரி மீது இவர் படையெடுத்துச் சென்றபோது, விபாசா, சுதுத்ரி என்ற இரண்டு ஆறுகள் பெரு வெள்ளமெடுத்துக் குறுக்கே நின்றன. இவர் அவற்றை விலகி வழிவிடச் சொன்னார். 'நீர் வெள்ளமெடுத்து, இறைவன் குறித்த வழியில் நாங்கள் வளர்ந்து செல்கிறோம். எங்கள் போக்கை யார் தடுக்க முடியும்? எந்த எண்ணத்தில் இந்த முனிவன் எங்களை வேண்டுகிறான்?' என்றன நதிகள். இவர் அவற்றை வேண்டித் துதித்து, வெள்ளத்தின் நடுவில் மாந்தர் நடக்கும் வழியை ஏற்படுத்தினார். (ரிக். 3-33.) இவர் வலிஷ்டரை எதிர்த்துச் சில ரிக்குகள் பாடியுள்ளார். வலிஷ்ட கோத்திரத்தவர் அந்த ரிக்குகளை இன்றும் ஒதுவதில்லை. ரிக்வேத பாஷ்யம் இயற்றிய துர்க்காசாரியர் வலிஷ்ட கோத்திரத்தவர் ஆகையால், இந்த ரிக்குகளுக்கு மட்டும் அவர் உரை இயற்றவில்லை. உலக நண்பருக்கும் இப்படி ஓர் எதிரி இருந்தார்!

உதாரணம் 4 — இருட்டில் ஒரு சிறு வெளிச்சமும் பளிச்சென்று தெரியும். தீர்க்கதமஸ் (நீளிருளார்) என்ற முனிவர் நீளிரவில் இருந்து, சூரியனின் கதிர்கள் பற்றி (solar rays) ஆராய்ந்தார். இவர் சூரியனின் பல நிலைகளைப் பற்றி விவரித்துள்ளார். 'சூரியனின் கதிர்களிலிருந்து மரம் செடி கொடிகள் உயிர் பெற்று வளர்கின்றன. சூரியனின் கதிர்கள் நோய்களைத் தீர்க்கின்றன. கதிரவனிடமிருந்து மாந்தருக்குச் செயலாற்றும் வல்லமையும், உணர்வின் வேகமும் கிடைக்கின்றன' என்று இவர் கூறுகிறார். 'உலகம் இறைவனைச் சார்ந்துள்ளது. இறைவன் கால வடிவாக இருக்கிறான். அறிவும் வாழ்வும் மாந்தர் அறிய இயலாத பிரச்சனைகள். நீதிமானான இறைவனே இந்த உலகின் அந்நெறிகளை விதிக்கிறான்' என்று இவர் பேசுகிறார். (ரிக். 1-164.)

'மரம், செடி கொடிகள், பச்சிலைகள் முதலில் தோன்றி அன்னமாயின; பிறகே மனிதன் படைக்கப்பெற்றான்' என்கிறது வேதம். இறைவன் உயிர்களுக்கு உணவை, முன்னாலேயே படைத்துவிட்டான். குழந்தை பிறக்குமுன்பே, அதற்குத் தாய்ப்பால் சித்தமாக இருக்கிறது. பிரம்மாண்டம், பூமி, பச்சிலை, அன்னம், கல்வியினால் உயிருத்தி — இப்படிப் படிப்படியே ஐவகையாகப் படைப்பு உண்டாகிறது. இதற்குப் 'பஞ்சாக்கினிவித்யை' என்று பெயர். மரம் செடி கொடிகளுக்கும் உயிர் உண்டு என்பதை ரிஷிகள் கண்டிருந்தனர். உடலில் உறுப்புக்களைப் பற்றியும், அவற்றின் செயல் பற்றியும் அவர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர். பிராணன், மனம், வாக்கு ஆகிய மூன்றும் உடலை இயக்க வைக்கும் சக்திகள்.

பிராணன் ஐந்து வகையானது. பிராணன் என்பது, மூச்சு விடுவது, அறிவது ஆகியவற்றுடன் தொடர்புள்ளது. அபானம் என்பது, பித்தாசயம், ஜீரணிப்பது,

மலம் விடுவது முதலியவற்றைச் சார்ந்தது. அன்னத்தை உட்கொண்டு, உடல் முழுவதற்கும் அதை ஆற்றலாக்கித் தருவது ஸமானம். நரம்பு, ஊன், எலும்பு ஆகியவை வாயிலாக உணர்வை வெளிப்படுத்துவது வியானம். கழுத்தில் உறைந்து, பேசுவது, பாடுவது முதலியவற்றுக்கு உதவுவது உதானம். யோகப் பயிற்சிக்குப் பிராணனும் அபானமும் சமமாக இருக்க வேண்டும்.

மனம் — மனம் செம்மையாக இருந்தால்தான் மனிதன் அறிவு, திறமை, செல்வம் முதலியவற்றைப் பெற முடியும். (ரிக். 10-57) உடலினின்று உயிர் போன பின்பு, மனம் என்பது, உலகிலுள்ள மற்றப்பொருள்களுடன் உலவுகிறது. அதாவது மரித்ததும் பௌதிக உடல் அழிகிறது; ஆனால் நுண்ணுடல் எஞ்சுகிறது; பரு உடலில் ஏற்பட்ட பழைய பண்பாடுகள் மனத்துடன் மேலும் வாழ்கின்றன. மனம் விரும்புகிறது, அறிகிறது, பக்தி செய்கிறது, அல்லது வெறுக்கிறது, அரக்கத் தன்மையைப் பெறுகிறது, அச்சத்தினால் நடுங்குகிறது, சிந்திக்கிறது, ஆராய்கிறது, புகழ்கிறது. இந்த மனத்தை மனிதன் தன் வசப்படுத்த முடியும்.

மனம் வேறு, இதயம் வேறு என்றனர் ரிஷிகள். மனம் என்பது, சிந்தனை, தர்க்கம், பகுத்தறிவு ஆகியவற்றுக்கு உரிய இடம். இதயம் என்பது, உணர்வு, அக எழுச்சி, இயற்கையான செயல் ஆகியவற்றுக்கு உரிய இடம். இதயத்தில் எழும் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தி நிலைநிறுத்துவது மனத்தின் செயல்.

மனமே மனிதன்; ஏனென்றால் மனம் எல்லா உறுப்புக்களிலும் பரவி ஆள்கிறது. விழிப்பிலும் தூக்கத்திலும் மனம் எல்லா இடங்களிலும் திரிகிறது; மிகத் தொலைவில் செல்கிறது. பிரார்த்தனை, மந்திர ஜபம் முதலிவற்றினால் மனம் பேராற்றல் பெறுகிறது. இருளைத் தூர்த்தும் ஒளி போல, மனம் என்பது துயரம், நோய், சாவு முதலியவை பற்றிய அச்சத்தை நீக்கி, ஆரோக்கியமான நெடிய ஆயுளை விளைவிக்கிறது. 'மனம் எப்போதும் நலமான எண்ணங்களையே கொள்ள வேண்டும்' என்கிறார் ரிஷி.

வாக்கு — வாக்கு என்பது ஆன்மாவின் பண்பு. நெருப்பை விட்டுச் சூடு இல்லாதது போல, ஆன்மாவை விட்டு வாக்கு இருப்பதில்லை. ரிஷிகள் வாக்கின் பெருமையை நன்கு அறிந்திருந்தனர். ஒரு ரிஷி கூறுகிறார்: 'கண்ணால் எல்லாப் பொருள்களும் தெரிந்தாலும், தெய்விகமான வாக்கு அனைவருக்கும் தெரிவதில்லை. எவனோ ஒருவன் தான் அதைக் காண்கிறான்; காதினால் கேட்கிறான். ஆடையாபரணங்கள் அணிந்து, மனைவி ஆவலுடன் கணவனிடம் செல்வது போல, தெய்விகமான வாக்கு அவனுக்குத்தான் தான் எழில் அனைத்தையும் காண்பிக்கிறது. (ரிக். 10-71) இத்தகைய தெய்விக வாக்குகளைக் கண்டவர்களே ரிஷிகள்.

'வாக்கு என்பது என்ன?' என்பதை ஒரு மந்திரம் (ரிக். 10-25) கூறுகிறது: 'எந்த வல்லமை உலகம் முழுவதிலும் உயிர்கள் அனைத்திலும் உறைகிறதோ, எதிரொந்து அனைவருக்கும் உயிர்ப்புக் கிடைக்கின்றதோ, எதனால் உலக விவகாரம் ஒழுங்காக நடக்கிறதோ அத்தகைய ஆற்றலே வாக்கு என்பது. வாக்கின் ஆற்றலினால் அறிவு வளர்ந்து மனிதன் சிறக்கிறான்.'

வாக்கு நான்கு வகையானது. நுண்ணியதிலும் நுண்ணியதான 'பராவாக்' என்பது நாபியில் இருப்பது. இதுவே வேதம். ரிஷிகள் தமது ஒப்பற்ற தவ வலிமையினால் இதைக் கண்டபோது, இது இதயத்திற்கு வந்து, 'பச்சந்தீ வாக்' ஆகிறது. இது பொருளற்று வெறும் அசைவு மட்டுமே கொண்டது. ரிஷிகளின் வாய் வழியாக இது சொல்லுருவில் வெளிப்படையாக ஸ்தல வடிவம் கொண்ட அளவில், நெஞ்சில் வந்து, 'மத்யமா வாக்' ஆகிறது. சிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் 'மத்யமா வாக்' தான் வெளிவருகிறது. அதற்குப் புறப்பொருள் எதுவும் இருப்பதில்லை. மனமே அந்தப் பொருளை உணருகிறது. அதனால்தான் நாம், 'நெஞ்சில் இருக்கிறது; வாயில் வரவில்லை!' என்கிறோம். வேத வாக்கின் இந்த மூன்று வடிவங்களும் மிகவும் இரகசியமாக மறைந்துள்ளவை. நாக்கில் வந்து வெடித்து, வெளியே உணரும் ஒலியே 'வைகரீ வாக்' என்பது. சாமானிய மக்கள் ஒதிப் பயிலும் மறை இது. சொல்லுலகு அனைத்துக்குமே இப்படி ஈன்ற தாயாக விளங்குகிறது வேதம்.

ஸ்வர விஞ்ஞானம் — ஒருவர், 'ராமன் வந்து விட்டானா?' என்று கேட்கிறார். ராமன் வருவதில் அவருடைய ஆவல் இதில் தெரிகிறது. இன்னொருவர், 'ஹம்! ராமன் வந்து விட்டானா!' என்கிறார். இவருடைய குரலில் அலட்சியம் தெரிகிறது. ஒருவர், 'முருகன் வீடு கட்டி விட்டானா?' என்கிறார். இதில் அவருடைய ஆவல் தெரிகிறது. இன்னொருவர், 'ஹம்! முருகன் வீடு கட்டி விட்டானா!' என்கிறார். இதில் இவருடைய பொறாமை தெரிகிறது. சாதாரண வாக்கியங்களிலேயே குரல் மாற்றத்தினால் பொருள் உணர்வு மாறுவதை நாம் காண்கிறோம். எனவே, தேவர்களுடன் நாம் பழகும் வேத மந்திரங்களில் ஸ்வரம் சிறிதும் பிறழக் கூடாது என்பதை ரிஷிகள் வற்புறுத்தினர். எந்த இடத்தில் ஸ்வரத்தை ஏற்ற வேண்டும், இறக்க வேண்டும், சமமாக்க வேண்டும் என்பதை விதிக்கும் நூலுக்குப் 'பிராதி சாக்யம்' என்று பெயர். ஒவ்வொரு வேதத்துக்கும் பிராதி சாக்யம் உண்டு.

தவிரவும், ஒரு மந்திரத்தை ஒதுப்போது, அதைக் கண்ட ரிஷி, அந்த மந்திரம் அமைந்த சந்தஸ் (யாப்பு வகை), அது குறிக்கும் தேவன், அதன் உட்பொருள் ஆகிய அனைத்தையும் அறிந்தே ஒது வேண்டும். ஒரு யந்திரத்தை இயக்கத் தெரியாதவன் இயக்கினால், அது வேலை செய்யாது. அது போலவே, இவற்றை அறியாமல் ஒருவன் ஒதினால் அது பயன் தராது. உதாரணமாக, காயத்திரி மந்திரத்தை ஒதுகிறவன், அதைக் கண்டவர் விச்வாமித்திரர், அது காயத்திரி சந்தஸ்ஸில் அமைந்தது, அதன் தேவன் ஸவிதா, அது அறிவைத் தூண்டிக் கூர்மையாக்குவதற்

காக அமைந்தது என்பவற்றை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த ஸ்வர விஞ்ஞானம் என்பது, வேதத்துக்கே ஏற்பட்ட தனிச் சிறப்பு. இந்த ஸ்வரங்கள் மாறலாகாது என்பதற்காகவே, வேதத்தைச் செவி வழியாகப் பரப்பினர். எனவே அது 'கேள்வி' என்ற பெயர் பெற்றது. இந்தப் பெருமை வேத இலக்கியத்துக்கு மட்டுமே உண்டு.

இந்த வைதிகப் பண்பாடு பாரத நாட்டில் மட்டுமன்றி, ஸயாம், மலாயா, இந்தோசைனா, கம்போடியா, ஜாவா, பாலி, சுமாத்ரா, பிலிப்பைன், சீனம், ஜப்பான், அமெரிக்கா முதலிய நாடுகளிலும் பரவிய உலகப் பண்பாடு ஆகும். இதைப் பற்றிய நூல்கள் பல உள்ளன.

வாழ்வு என்பது வேள்வி — 'வேள்வி என்பது வாழ்வின் அடிப்படைத் தத்துவம்' என்றனர் ரிஷிகள். இந்தப் பிரமாண்டமான படைப்பே, வேள்வி வடிவம்தான். இந்த மனித உடலில் எல்லாத் தேவர்களும், ஐம்பெரும் பூதங்களும் இடம் கொண்டுள்ளனர். உடலிலுள்ள பிராணன் அல்லது உணர்வு என்பது, மிகவும் நுட்பமாக, இரகசியமாகச் செயலாற்றுகிறது. பிராணனும், ஐம்பூதங்களும் இணைந்தே உடல் என்பது.

யஜ்ஞம் என்ற சொல், 'யஜ்' என்ற வேர்ச் சொல்லிருந்து வந்தது. 'யஜ்' என்பதற்கு, 'இறைவனது வழிபாடு, கூட்டமாகக் கூடி ஆராய்தல், தானம்' (தேவ பூஜா — ஸங்கதிதரண — தானேஷு) என்று பொருள். தன்னைவிடவும் உயர்ந்த தேவனை வழிபடுவது, தனக்குச் சமமான மக்களைத் தன்னுடன் அன்போடு இணைத்துக் கொள்வது, தன்னிலும் தாழ்ந்தவனுக்குக் கொடுத்து உதவுவது என்பவை இதில் அடங்கும். வேள்வியில், போக புத்தியைவிடத் தியாக புத்தி தேவை.

மனிதன் பேசும்போது, மூச்சு அதிகமாக வருகிறது. இதுவும் ஒருவகை வேள்விதான். இனிமையாகவும், மேன்மையாகவும், மக்களுக்குப் பயனுள்ளதாகவும் பேசி, மௌனமாக மூச்சைக் கட்டுப்படுத்துவது நலம். பயனில்லாதவற்றைப் பேசுவதனால் மூச்சு வீணாகி, ஆயுள் குறைகிறது.

படைப்பில் ஸோமம் என்றும், அக்கினி என்றும் இரண்டு தத்துவங்கள் முக்கியமானவை. ஸோமம் என்பது தண்ணியது; அக்கினி என்பது சூடானது. ஒவ்வொரு உடலிலும், திட்டமான சூடு இருப்பதே அக்கினியின் சொரூபம். வானத்தில் சூரியனும், பூமியில் அக்கினியும் இரண்டு பெரிய சக்திகள். உடலில் சூடு நலம் செய்வது; அது அனைந்தால் உடல் சாம்பலாகிறது. இந்த அக்கினி தத்துவம் உணர்வுக்கு அடையாளம்.

'சிலர் பௌதிக விஞ்ஞானத்தில் ஈடுபட்டு, இயற்கைப் படைப்பை ஆராய்கிறார்கள்; மற்றும் சிலர் இயற்கையைப் புறக்கணித்து, சைதனியமான இறைவனின் தன்மை பற்றி ஆராய்கிறார்கள். இவை இரண்டுமே தனித்தனியே பயனற்றவை; இரண்டும் இணைய வேண்டும்' என்பது ரிஷிகளின் கருத்து.

உழவன் நெல்லைப் பயிரிடும் போது, பூமியாகிய அக்கினியை உழுது, ஸோமமாகிய விதையை ஊன்றி, ஸோமமாகிய தண்ணீரையும் பாய்ச்சுகிறான். இப்படி அக்கினியில் ஸோமத்தை ஆஹுதி செய்வதனால் இது ஓர் வேள்வியாகி, முளை வெளிவருகிறது. அக்கினியில் ஸோமத்தை அவியாகச் சொரிவதே வேள்வி என்பது.

வேள்வியில் ரிஷிகள் கூடியபோது, விஞ்ஞானம் பற்றி ஆராய்ந்தனர். உத்தாலகர் என்ற ரிஷி, ஒரு விஞ்ஞான மாநாட்டில் தலைமை தாங்கினார். வேள்வி விஞ்ஞானம் பற்றி அதில் ஆராய்ந்தனர். சௌனகர் என்ற முனிவர் உத்தாலகரைக் கேட்டார்: 'குழந்தை பிறக்கும்போது, முதலில் ஏன் தலையில் மயிர் முளைக்கிறது? தலைமயிர் மட்டுமே முதலில் ஏன் நரைக்கிறது? குழந்தை பிறக்கும் போது ஏன் பற்கள் இல்லை? ஏழாவது வயதில் பற்கள் விழுந்து மீண்டும் ஏன் புதுப் பற்கள் முளைக்கின்றன? முதுமையில் ஏன் எல்லாப் பற்களும் விழுகின்றன? கீழ்ப்பற்கள் முதலிலும் மேற்பற்கள் பிறகும் ஏன் முளைக்கின்றன? கீழ்ப்பற்கள் சிறியனவாகவும் மேற்பற்கள் பெரியனவாகவும் ஏன் இருக்கின்றன? ஆணுக்கு மீசை முளைக்கிறது; பெண்ணுக்கு ஏன் முளைப்பதில்லை?' உத்தாலயாரால் எந்தக் கேள்விக்கும் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. இப்போது சௌனகர் வேள்வி விஞ்ஞானத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டு, எல்லா வினாக்களுக்கும் சரியான விடை அளித்தார். உதாரணமாக, வேள்வியில் வேதியின் முன்னால் தர்ப்பத்தைப் பரப்புகின்றனர்; ஆகையால் தலைமயிர் முதலில் முளைக்கிறது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், வேள்வியினாலே படைப்பு உண்டானதனால், வேள்வியின் பரிபாஷையைக் கொண்டு, பௌதிக விஞ்ஞானத்தை ஆராய்ந்து, பல அபூர்வ விஷயங்களைக் கண்டுபிடித்தனர்.

மழை விஞ்ஞானம் — கடலிலும், பூமியிலுமுள்ள நீர் சூரியனின் கதிர்களால் நீராவியாகி வான மண்டலத்தில் செல்லுகிறது. கருமேகங்கள் நீரைக் கொண்டதும், அக்கினி அவற்றைத் தூண்டி, காற்று வீசுவதனால் மழை பொழிகிறது. கருமேகங்கள் மிகவும் கறுத்துக் கவிந்து எவ்வளவு நீர் இருந்தாலும், மொத்த நீரையும் பெய்வதில்லை. அவற்றின் நடுவில் சிறிது நீர் தங்கியுள்ளது. பூமி வறண்டு, கடும் பஞ்சம் ஏற்படும் போது, இடைவெளியில் தங்கியிருந்த இந்த நீரை வருவிக்கும் வித்யையை ரிஷிகள் அறிந்திருந்தனர். மழை எப்படி உண்டாகிறது என்பதையும், அதை எப்படி வேண்டியவாறு பயன்படுத்த முடியும் என்பதையும் அவர்கள் கண்டிருந்தனர். மழை பொழியும் தேவனான பர்ஜன்யனுக்கு, 'ஆழிமழைக் கண்ணன்' என்ற தூய தமிழ்ப் பெயர் சூட்டுகிறார் ஆண்டாளர்.

‘ஒன்றும் நீ கைகரவேல்’ என்று அவள் சொல்வதனால், அவள் சிறிது மழையைக் கரந்து வைப்பதுண்டு என்ற முற்கூறிய கொள்கை வலுப்பெறுகிறது. இதனால் தான் ஆண்டாளின் திருப்பாவை, ‘வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகும்’ என்றனர் பெரியோர். மழை வருவிக்கும் இந்த வித்யையைப் பிற்காலத்தில் மக்கள் மறந்தனர்.

நீரில் மின்சக்தி இருப்பதை ரிஷிகள் கண்டனர். கதிரவனின் கதிர்கள் கொண்டுவரும் நீரினால் இடைவெளியில் மின்னல் தீ உதிக்கிறது. விறகு இன்றியே நீரில் ஒளிரும் இந்த மின்னல் தீயை ரிஷிகள் ‘அபாம்நபாத்’ என்றனர். (ரிக். 10-30)

சூரியன், வெண்மதி, தாரகை — ‘சூரியன் எப்போதும் அஸ்தமிப்பதில்லை; அவன் எப்போதும் ஒளிர்கிறான். தினத்தின் முடிவில் அவன் பூமி கோளத்தின் கீழே போகும் போது, மக்கள் அவன் அஸ்தமித்ததாகவும், இரவின் முடிவில் மீண்டும் அவன் மேலே வரும்போது உதித்ததாகவும் கூறுகின்றனர். உண்மையில் அவன் எப்போதும் அஸ்தமிப்பதில்லை; எப்போதும் ஒளிர்கிறான். — நகதாசந நிம்ரோசதி என்கிறது ஐதரேயப் பிராம்மணம். இதைக் கண்ட மோனியர் வில்லியம்ஸ் என்பவர் மிகவும் வியந்து, ‘கோபர்நிகஸ் பிறப்பதற்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே, இந்தியர் சில வாநாநால் உண்மைகளைத் திறமையுடன் கண்டுள்ளனர். Indians had made some shrewd astronomical guesses more than two thousand years before the birth of Copernicus’ என்று பாராட்டியுள்ளார்.

சூரியக் கிரகணம் பற்றி முதலில் ஆராய்ந்தவர் அத்திரி ரிஷி. (ரிக். 5-40)

வெண்மதிக்குச் சுயமான வெளிச்சம் இல்லை. அவன் சூரியக் கதிர்களிலிருந்து ஆன்ம சக்தியையும், மின்சக்தியையும் பதினைந்து நாட்களில் பதினைந்து கலைகளாகப் பெற்று, அடுத்த பதினைந்து நாட்களில் அந்தச் சக்தியைப் பூமிக்கு நிலவாக வீசுகிறான். வெண்மதி பதினாறு கலைகளைக் கொண்டவன். இப்படிப் பதினைந்து கலைகளே சொல்லப் பெறுவதனால், அவனது பதினாறாவது கலை என்ன ஆகிறது? வெண்மதியின் பதினாறாவது கலை என்றும் மாறாமல், ரோகினி நட்சத்திரத்திலேயே இருக்கிறது. அதனால்தான், ‘ரோகினியை விட்டுச் சந்திரன் பிரிவதில்லை’ என்ற வழக்கு வந்தது. (Vide: Mukharjee PB The moon: Vedic and scientific, Prabuddha Bharata 65, 133-137)

கிருத்திகை முதல் இருபத்தேழு தாரகைகளும் எந்த எந்தத் தெய்வத்துக்கு உரியன என்பதையும், அந்தத் தேவர்கள் எந்தப் பொருள்களுக்கு அதிபதிகள் என்பதையும் தைத்திரீய ஸம்ஹிதை வர்ணிக்கிறது. கிருத்திகைக்குத் தேவன் அக்கினி; அவன் உயிர்களுக்கு அதிபதி. அக்கினி என்பவன் ருத்திரன்; ஆனால் சிவனுக்கு ஆதிரையையும்; திருமாலுக்கு ஓணத்தையும் வேதம் குறிப்பிடுகிறது. ருத்திரன் விலங்குகளின் அதிபதி என்றும், திருமால் மலைகளின் அதிபதி (ருத்ர: பசுநாமதிபதி: விஷ்ணு: பர்வதாநாமதிபதி:) என்றும் அது கூறுகிறது. ஆனால் கிருத்திகை அக்கினியாகையால், அது முருகனைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். எப்படி என்றால், ‘கதிரவனையும்விட மிகுந்ததான தன் பேரொளியைச் சிவன் அக்கினியின் முகத்தில் நிரப்பினான். அத்யாதித்யம் ஹுதவஹமுகே ஸம்ப்ருதம் தத்தி தேஜ:’ என்று மகாகவி காளிதாசர் கூறியபடி, அக்கினி என்பது சிவனாகி, சிவனுடைய ஒளியான கந்தனைக் குறிப்பிடுகிறது. இதனால் கிருத்திகை முருகனுக்கு உரியதாயிற்று. முருகனுடன் தொடர்புள்ள பொருள்கள் யாவும் ஆறு ஆகும். அவனை வளர்த்த கிருத்திகைகள் அறுவர், அவனுடைய முகம் ஆறு, அவனது மந்திரம் ஆறு எழுத்துக்கள் கொண்டது, அவனுடைய வாகனமான மயில் ஷட்ஜத்தில் கூவுவது, யோக முறையில் ஆறு சக்கரங்களைத் தாண்டிச் சென்றால், குண்டலினி விழிப்புற்று, ஆத்மஸாக்ஷாத்தாரம் ஏற்படுவதை இது குறிக்கிறது. முருகன் அக்கினி மயமாதல், அவன் கருவில் இருந்து வளர்ந்தவனல் லன் என்பதும் குறிப்பு. சிவன் அக்கினித் தம்பமாகத் தோன்றியதையும், திருமால் ஓரடியால் மூவுலகு அளந்ததையும் வேதம் குறிப்பிடுகிறது.

வாழ்க்கை என்பது போராட்டம் — வாழ்வில் என்றுமே நன்மைக்கும் தீமைக் குமிடையே போராட்டம் நிகழ்கிறது. ஓர் உயிர் மற்றோர் உயிருக்கு உணவாகிறது. எனவே போராட்டம் இன்றியமையாதது. போர் நிகழ்த்த ஆயுதம் வேண்டும்; ஆயுதம் செய்ய உலோகம் வேண்டும். இரும்பு, தாமிரம், பொன் முதலிய உலோகங்களைச் சுரங்கத்திலிருந்து எடுத்துச் சுத்தப்படுத்திப் பயன்படுத்தும் முறைகளை ரிஷிகள் அறிந்தனர். இரும்பை உறுதியான எஃகாகச் செய்யும் முறையை அவர்கள் கூறினர். பொன்னால் நகைகளும், தெய்வ பிம்பங்களும் செய்தனர். தெய்வ மூர்த்தம் செய்து அவர்கள் வழிபட்டமையை, ‘ஹிரண்மயம் புருஷமுபதநாதி’ என்று தாத்திரீயஸம்ஹிதை கூறுகிறது. இரும்பினால் தெய்வ பிம்பம் செய்வதில்லை; ஆனால் சனியின் மூர்த்தம் மட்டும் இரும்பினால் செய்வதுண்டு.

வேதத்தில் வரும் சில ஆயுதங்களாவன — பட்டிசம் என்பது கூர் முனையுள்ள ஈட்டி. கோசிரஸ் என்பது, பசுவின் கொம்பு போன்ற வடிவில் நீண்டுள்ள ஈட்டி. அலியஷ்டி என்பது ஒரு கஜம் நீளமுள்ள கத்தி. லவித்ரம் என்பது அரிவாள் போல வளைந்து நீண்ட ஆயுதம். அஸ்தாரம் என்பது வலமும் இடமும் அடிக்கும் படி நடுவில் வளைந்த ஆயுதம். குந்தம் என்பது, ஆறு கூர் முனைகள் கொண்ட ஈட்டி. ஸ்தானம் என்பது, மனிதனளவு உயரத்தில், முனையில் இருப்புக் கோளம் கொண்டது. கதை, முத்தகரம், கத்தி என்பவை பிரசித்தமானவை.

தர்மநெறிக்கு ஆறு வழிகள்

(ஐகத்குரு சிவாய சுப்பிரமூனிய சுவாமிகள்)

1. கோயில் வழிபாடு

குழந்தைகள் தெய்வீகசக்தியைப் பெறுவதற்கு உறுதியான வழி கிரமமான கோயில் வழிபாடே. கோயில் மூலஸ்தானத்திலிருந்து தெய்வீக ஒளியும் சுற்றியுள்ள சூழலில் ஆத்மீக அலைகளும் வீசிக்கொண்டிருப்பதால் குழந்தைகள் பேரின்பம் பெறுவார்கள். பெற்றோர்கள் வாரத்துக்கு ஒரு முறையேனும் தங்கள் பிள்ளைகளைக் கோயிலுக்குக் கூட்டிச் செல்ல வேண்டும்.

2. கலைப்பயிற்சி

எங்கள் சமயப்பண்பாட்டை வளர்க்கக் கூடிய ஏதுமொரு நுண்கலையைப் பிள்ளைகள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். பண்ணிசை பயிலுதல், யாழிசை குழலிசை முதலியன மீட்டப் பழகுதல், மிருதங்கம் வீணை போன்ற இசைவாத்தியங்களில் பயிற்சி பெறுதல், பரதநாட்டியம், சும்மி முதலிய கலாச்சார நிகழ்ச்சிகளில் ஈடுபடுதல் என்பன போன்ற நுண்கலைகள் மூலம் தர்மநெறியை வளர்க்கலாம்.

3. நல்லோர் சகவாசம்

ஞானிகள், துறவிகள், மதஅறிஞர்கள், தூயவாழ்க்கை வாழ்பவர்களை அடிக்கடி இல்லத்திற்கு அழைத்து அவர்களைப் பாடச்சொல்லியும், பஜனை பண்ணச் சொல்லியும், அறவுரைகள் ஆற்றச் சொல்லியும் ஆத்மீக அறிவைப் பெருக்கலாம். அறம் வளர்க்கும் அருளாளர்கள் பலர் எங்கள் மத்தியில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு எங்கள் குழந்தைகள் நல்வழியில் நடக்கலாம்.

4. ஸ்தல யாத்திரை

இறையொளியைப் பரப்பிக்கொண்டிருக்கும் புண்ணிய ஸ்தலங்கள் இன்றும் இந்து உலகமெங்கும் பரந்து கிடக்கின்றன. ஆண்டுக்கொரு முறையென்றாலும் நாம் ஒவ்வொருவரும் யாத்திரை செய்வது எமது கடமை. அவ்வாறு செல்லும்போது எங்கள் குழந்தைகளையும் கூட்டிச் செல்லவேண்டும். யாத்திரைக்குரிய ஆயத்தங்கள் செய்து திரும்பவும் வீடுவந்து சேரும் வரையில் இடம்பெறும் செயல்கள் யாவும் ஓர் உயர்ந்த ஆத்மீக சாதனையாகும். இப்படியான யாத்திரைகளில் பல அடியார்கள் பல அற்புதங்களைக் கண்டு பேரின்பம் பெற்றுள்ளனர்.

5. கர்ம யோகம்

ஒவ்வொரு ஆலயத்திலும் பணிகள் நிறையக் காத்திருக்கின்றன. கோயிலையும் சுற்றாடலையும் கூட்டுதல், கழுவுதல், துப்புரவு செய்தல், பூக்கண்டுகள் நாட்டித் தண்ணீர் விடுதல், பூஜைக்குப் பூப்பறித்தும் மாலை கட்டியும் கொடுத்தல் இவையெல்லாம் கர்மயோகத்தைச் சேர்ந்தவை. பெரியவர்களும் சிறியவர்களும் இவற்றில் ஈடுபடலாம்.

6. வேத பாராயணம் செய்தல்

நமது முன்னோர் நமக்களித்த அரும்பெரும் பொக்கிஷங்களான உபநிடதங்கள், வேதாசுத்திரங்கள், சைவத்திருமுறைகள், பகவத் கீதை, இராமாயணம், மகாபாரதம் முதலிய அருள் நூல்கள் கிரமமாக ஓதப்பெறல் வேண்டும். காலாகாலத்தில் பிள்ளைகளையும் ஓதச் செய்யவேண்டும்.

விமானம் — ரிபு என்ற தேவர் முதல் முதலில் விமானம் நிர்மித்ததாக ரிக் வேதம் கூறுகிறது. கருடன், மயில், அன்னம் முதலிய பறவைகளின் வடிவில் விமானங்கள் இருந்தன. பாதரசத்தைச் சூடுபடுத்தி விமானங்களை ஓட்டியதாகக் குறிப்பு உள்ளது. பரத்துவாஜர் என்ற முனிவர், அம்சுபோதினீ என்ற பழைய நூலில் விமானங்கள் பற்றி விவரித்துள்ளார். ஆனால் அக்காலத்தில் விமானங்களை எப்படி அமைத்து, வானத்தில் ஓட்டினர் என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை.

நோய் தீர்க்க மருந்து — சுத்தமான காற்றும், தூய நீரும், நல்ல உணவும் இருக்கும் இடத்தில் நோய் வராது என்று ரிஷிகள் நம்பினர். நோய்களை விலக்க, பலவகையான பச்சிலைகளையும், மூலிகைகளையும் அவர்கள் கண்டனர். புனர்வஸு ஆத்ரேயர் என்ற ரிஷி, பச்சிலைகளைத் தேடிக் கொண்டு பல ஆண்டுகள் இமயமலையில் திரிந்திருக்கிறார். மூலிகைகளினாலும், மந்திரத்தினாலும் நோய்களைத் தீர்க்க முடியும் என்று ரிஷிகள் கண்டனர். நல்ல நீரைக் கொண்டே பல நோய்களைத் தீர்க்க வழிகண்டனர்.

மேல் நாடுகளின் தொடர்பினால் இன்று வந்துள்ள யந்திர விஞ்ஞானம், மனிதனுக்குப் பல வசதிகளைக் கொடுத்து, அவனது வேட்கைகளையும், தேவைகளையும் வளர்த்துள்ளது. மனிதனும் ஓர் யந்திரமாகி, போட்டி மயமான வாழ்வில் சிக்குண்டு, வேக வாழ்க்கை அவனது மூளையையும், இதயத்தையும் தாக்கு மளவுக்கு இந்த விஞ்ஞானம் ஓங்கியுள்ளது. ஆனால் வேதம் கண்ட விஞ்ஞானம், மனிதனுடைய வேட்கைகளை அறநெறியில் கட்டுப்படுத்தி, அமைதிமயமான வாழ்வில் நெடுநாள் வாழ வழி கூறுகிறது.

திருவாசகமும், குருவாசகமும்

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச் செய்த திருவாசகத்துள் 'கண்டபத்து' என்னும் ஒரு திருப்பதிகம் உளது. அத்திருப்பதிகத்திலே மணிவாசகப் பெருமான் தாம் தில்லை நகரின் கண்ட அம்பலத்தரசின் அருட்பெருக்கை நினைந்து காதலாற் பாடிக்கொண்டிருக்கிறார். அத்திருப்பதிகம் விழுமிய பொருளும், இழுமென் ஓசையும், மதுரவாக்கும் பொருந்தியதாய் வைந்தவ வாக்கினின்றும் மலர்ந்த திருவாசகமாகும். அத்திருவாசகச் சிறப்புகளுள் யாதொன்றும் குறைவுபடா வண்ணம் அமைந்திருப்பதே யோக சுவாமிகள் அருளிச் செய்த கண்டபத்து என்னும் குருவாசகமாகும். இக்கண்டபத்திலே யோகசுவாமிகள் தாம் நல்லைநகர்த் தேரடியிற் கண்ட ஞானகுரவனின் அருட்பெருக்கை அன்பில் நினைந்துருகிப் பாடுகின்றார்.

கண்டபத்துப் பாக்களின் ஈற்றடி தோறும் — சில பாக்களின் ஈற்றடியிலும் நல்லைநகர்த் தேரடியின் சிறப்பு போற்றப்பட்டிருக்கிறது. நீர்வளம் நிலவளம் குறையாக் குளிர்நல்லையின் இயற்கை எழிலும், வளமும் செறிபொழில் சூழ்நல்லை, நாகமலர் சொரியும் நல்லை, தேனார்பொழில் நல்லை, குரவுமலர் குறையாக் குளிர்நல்லை, கன்னலொடு செந்நெல் கதலி பலா மன்னுநல்லை என்றவாறாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறது. பத்திமையும், பரிசுமுடைய மாந்தராற் பொருந்திய சிறப்பு சிட்டர் வாழும் நல்லை (சிறப்பர் வாழும் தில்லை போல) என்றும், வட்டஞ் சூழ்ந்தடி பரவும் மங்கைமார் கொண்டாடும் நல்லை என்றும் போற்றப்படுகிறது. திருவாமும் நல்லைநகர்த் தேரடி என்றும். மாட்சிமைசேர் நல்லைத்தேரடி என்றும் தேரடியின் கண்டாரால் விரும்பப்படும் காட்சியும், அருட் பண்பு, அருட்செயல் என்பனவும் உணர்த்தப்பட்டிருக்கின்றன. தேரடி, செல்லப்பா சுவாமிகளின் தெய்வீக அலைக்கவியும், அருட்படிவும் உள்ள திருவுடைநிலம் ஆதலால் திருவாமும் தேரடியேயாம். அது பக்குவம் வாய்ந்தோரை எண்ணமெல்லாம் விட்டு ஏகாந்த மோனத்தில் மாட்டிவைக்கும் நற்பண்பும், பக்குவமில்லாதோரையும் சாலம் செய்து அருள் வசமாக்கும் நற்செயலும் பொருந்திய நன்னிலமாதலால் மாட்சிமைசேர் நல்லைத் தேரடியேயாம். யோகசுவாமிகள் ஞானகுரவனைத் தரிசித்த இடமும், ஞானவித்தை பயின்ற இடமும், சிவயோகத்திற் பொருந்திய இடமும் (நல்லூரில் தேரடியில் நான் கண்ட சிவயோகம்) நல்லைத் தேரடியேயாம். ஆதலால் அத்திருவுடை நிலத்தை அன்பிற் குழைந்துருகிப் போற்றி இசைக்கின்றார் சுவாமி. போற்றி இசைக்கும் மிகை அலங்காரமில்லாத — இயல்புநலங் கனிந்த இச்சித்திரம் கருணை மேகனான சற்குருவீற்றிருத்தற்கு இயைந்த குளிர்மையும் எழிலும், வளமும் எல்லாம் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற திருவும், மாண்பும் உடையதாக நல்லைத் தேரடியைச் சித்திரிக்கிறது. இச்சித்திரம் நல்லைத்தேரடி ஓர் சிவபூமி எனும் எண்ணத்தையும் அச்சிவபூமியிலே சாட்டாங்கமாக வீழ்ந்து வணங்கி, கண்ணில் அரும்பும் நுண்துளியுடனும், மார்பிற்படிந்த நுண்மணலுடனும் நிற்கும் பாக்கியத்தையும் சிவதொண்டர்க்கு அருளியுள்ளது. சிவதொண்டர்கள் மாதமொருமுறை ஆயிலியத் திருநாளில் நல்லூர் தேரடியிற் கூடி நற்சிந்தனை என்னும் நல்லமுதுண்ணும் நியமம் தவறாதவராயிருப்பதற்கான ஆற்றலளிப்பதும் இத்தகைய அருள்வாசகங்களேயாம்.

நல்லூர்த் தேரடியிலே பலரும் பைத்தியக்காரன் என்று ஏசும்படியான எளிமையான கோலத்தில் வீற்றிருந்தது, ஆராலுங் காண்டற்கரிய பரம்பொருள் என்பதைக் கண்டு கொண்டதே கண்டபத்திற் கண்ட காட்சியாகும். இக்கண்டபத்து என்னும் அருட் கீதத்திலே மாயவாழ்க்கையில் அகப்பட்டுப் பாழாகப் போகாமல் பாதுகாத்து இரட்சித்த பரங்கருணையை நினைந்த உள்ளருக்கம், தேசிகவேடத்தில் பரம்பொருளைக்கண்டு தெளிந்ததில் விளைந்த சாந்தசுகம், அப்பரம்பொருளைப் பரவிப்பணியும் பாக்கியத்தில் மலர்ந்த வீரசாந்தம் என்னும் இவை மூன்றும் குழைந்தொலிக்கின்றன. இவற்றில் முற்பகுதியிலே உள்ளருக்கம் மேலோங்கி இசைக்கிறது. இடைப்பகுதியில் சாந்தசுகம் உயர்ந்தொலிக்கிறது. முடிவுப்பகுதியில் வீரசாந்தம் விஞ்சி நிற்கிறது.

வலிந்துகவரும் மாயவாழ்வானது எத்தனை வழிகளால் ஓர் ஏழை அடியவனை வெளவிக் கொள்ளக் கங்கணம் கட்டி நிற்கிறது! அது ஐம்பொறிகள் என்னும் வழியால் ஆசையாம் காட்டில் மாட்டி திக்கு முக்காடச் செய்கிறது. தந்தை தாய் மைந்தர் என்னும் பந்தத்துட்படுத்தி பாழாக்குகிறது. தேகமே மெய்யென்னும் மோகத்தால் சிரழியச் செய்கிறது. இருவினைக்கட்டால் மதிமயங்கச் செய்கிறது. இத்தனை இடையூறுகளுக்கும் அகப்பட்டு இடர்க்கடலுள் அமிழ்ந்து போக இருந்த அன்பனைக் கருணையே வடிவான கடவுள் தாமாக வந்து எவ்வாறெல்லாம் தலையளிசெய்து காத்தருள் புரிகிறார்! பொறிவழியே பொய்நெறியிற் செல்லாத வண்ணம் அருள்வழியே மெய்நெறியில் நிற்கச் செய்கிறார். "அருள்வெளியொன்றே கண்டன வெல்லாமாயிருக்க - அருள் மேனியனான யானே எங்குமாய் நிறைந்திருக்க நீ ஏன் அங்குமிங்குமாயலைந்து ஆசைவழிப் பட்டு மோசம் போகிறாய்? நீயாக நிற்பதும் நானன்றோ! நானாக நிற்கும் உனது உண்மைத் தன்மையை உணர்ந்து உன்னை இழந்து என்னைக் கொண்டு உவகையுறுவாய்" என்றவாறாகக் கூறி ஈடேற்றி வைக்கிறார். தந்தை தாய் ஆதிய பந்தத்துட்பட்டுப் பாழாகப் போகா வண்ணம் "மைந்த, உனது உண்மைத் தந்தையாகிய யானிருக்க இந்திரசாலம் போன்ற உறவுகளில் ஏன் சிக்குண்டு கிடக்கின்றாய்? அவ்வாறு உனக்கோர் குடும்பம் உளதாயின் எனது கோலங்களான சராசரங்கள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய சிவனடியார் திரளன்றோ உனது குடும்பம்! எங்குமாய்ப் பரந்த இப்பெரிய குடும்பத்துள் ஒருவன் எனும் வின் போன்ற வியாபகத்தை மறந்து ஒரு சிறிய குடும்பியாக ஏன் சின்னாபின்னப்பட்டுச் சிறுத்துப்போனாய்?" இவ்வாறாகச் சிந்தை தெளிவித்துச் சிரடியார் நடுவுள் வைக்கிறார். தேகமே மெய்யென்று சிதடனாய்த் திரியாத வண்ணம் "நீ அழியாமெய்ப்பொரு

ளாகிய ஆன்மா" என்று மோகமறுத்தார்கின்றார். இருவினையால் மதிமயங்கா வண்ணம் "இருவினை என்பதும் பேச்சே" என்றருளி இடர்கெடுத்தார்கின்றார். இவ்வாறாக.

"இந்திரிய வயமயங்கி இறப்பதற்கே காரணமாய் அந்தரமே திரிந்து போய் அருநரகில் வீழ்வேனைச் சிந்தை தெளிவித்து...."

என்றவாறு செல்லும் மணிவாசக சுவாமிகளின் திருவாசகத் தொனி நற்சிந்தனைக் குருவாசகத்தில் தெளிவாய் இசைக்கிறது.

"குருவே சிவம் எனக் கூறினன் நந்தி" என்பது தமிழ் ஆகமம். இவ்வாகம விதிமுறைக்குத் தக்க சான்றாயமைவது கண்டபத்துப் பெருவாசகம். நல்லைத் தேரடியிலிருந்த குருமூர்த்தம் தேசிகவேடமேயென்றும் அவ்விடத்துள் மறைந்து நின்றது முழுமுதற் பொருளேயென்றும் உளவறிந்து கொண்டமை கண்டபத்தில் தெட்டத் தெளிவாய்த் தெரிகிறது. உமையொருபாகம் உடைய பெருமான் அம் மாதிரிக்கும் பாதிமையறைத்துக் குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளினர் என்பதை "மொய் குமுலாள் பாகம் மறைத்துப் பரிந்து வந்த பாக்கியத்தை" எனும் வாசகம் தெளிவு படுத்துகிறது. குருவேடம் தாங்கி ஞானநாடகமளிப்பது ஆடல் வல்லானான பெருமானுக்கு இயல்பே. அவர்காட்டிலே காளியுடன் கூத்தாடும் இயல்பினர். நாட்டிலும் ஞானகுருவாய் வந்து நாடகமாடுகின்றார் என நயந்துருகி நிற்பது.

"காட்டிலே காளியுடன் கூத்தாடும் கண்ணுதலோன் நாட்டிலே ஞான குருவாய் நயந்து வந்து"

எனும் வாசகத்தில் தெரிகிறது.

இவ்வாறே

"கருணையினால் ஆண்டுகொள்ளக் கடவுள் திருவளங்கொண்டு அருள்மேனி தாங்கி அவனியிலே வந்தானே"

"மாலயனுந் தேடி அறியா மலரடிகள் கோலஅருட் குருவாய் குவலயத்திலே போந்து"

என்னும் வாசகங்கள் அருள்மேனி தாங்கி நிற்பவர் கடவுளே எனும் உண்மையில் வளைய வளைய வந்து மாட்டி வைக்க வல்லனவாயுள்ளன. கண்டபத்தின் பத்துப்பாடல்களிலும் கறுத்தமேனி, கந்தைத்துணி, வெறித்தபார்வை போன்ற தேசிக வேடத்தின் குறிகுணமெதுவும் தோன்றவில்லை. சுவாமிகள் சுவைத்துச் சுவைத்துச் சொல்லும் 'செல்லப்பன்' எனும் திருநாமமும் ஒலிக்கவில்லை. மெய்ப்பொருள், முழுமுதல், கடவுள், பரமன், சங்கரன் என்றவாறான மெய்ப்பொருள் காட்சியே காணப்படுகின்றது. பரம்பொருள் காட்சியில் நாமரூபங்கள் மறைந்து போயின. அருட்கண்ணால் கண்ட, கண்டறியாத கடவுட்காட்சியே எஞ்சிநிற்கிறது. இக்கடவுட்காட்சியில் குளிர்ந்துருகி மலரும் வாசகங்கள் ஒரே முத்தேனும் இடறாதவண்ணம், தேனொழுமுமாப்போன்று அன்பிற் குழைந்துருகும் இயல்பினவாயுள்ளன. மாசிலோசையான சூக்குமை வாக்கில் அரும்பி மந்திர ஆற்றல் மிக்க வைந்தவவாக்காய் மலர்ந்த இவ்வாசகங்கள் பொருளுணர்ந்தோதுவோர்க்குக் குருபரனைப் பரம்பொருளாகக்கண்டு வழிபாடாற்றும் பாக்கியத்தை அருளவல்லன.

குருபரனைப் பரம்பொருளாகக் கண்டு கும்பிடுதல் முழுக்கும்பிடுதலாகும். குருதேவனின் சரணகமல மலர்களைச் சிரமிசைச் சூடியவனும், குருபரனையன்றி வேறொன்றுமில்லையெனத் தெரிந்தவனும், குருமூர்த்தியாகவே பரிணமித்தவனும், குருநாதனால் பட்டமளிக்கப்பட்டவனும் ஆகிய பாக்கியவானாலேயே இவ்வாறான முழுக்கும்பிடுதலைப் புரிய முடியும். இம்முழுக்கும்பிடுதலென்பது, மோன நன்னிறைவிற் பொருந்திச் சும்மா இருந்து சுகிப்பதேயாகும். இந்தஞான சுகம் கண்டபத்தின் இறுதிப்பாடல்களில் தெளிவாய் ஒலிக்கிறது. "என்னையன்றி யொன்று மில்லையெனச் சொன்ன" ஆசான் அருள்மொழி எல்லார் உருவையும் குருவருவாகவும், தானும் குருவுள்ளே பூண்டு கிடக்கும் உண்மை நிலையையும் காணும் பாக்கியத்தை அருள்வது "பட்டம் அளிக்கப் பரிந்து வந்த பாக்கியத்தை" எனும் பாடல் ஆசான் அருளால் ஆசான் ஆனமையை உணர்த்துவது. இவ்வாறு ஆசானாய் ஆசானைச் சுகிக்கும் வீரசாந்தசுகம்,

"இரவு பகலற்ற ஏகாந்த வீட்டிலென்னைப் பரவிப் பணிய வைத்த பரமன் குருவாகிச் சரண கமலமலர் தலை தனிலே வைத்தானைக் குரவு மலர் குறையாக் குளிர்நல்லை கண்டேனே"

எனும் கண்டபத்து இறுதிப்பாடலில் தண்ணென்ற சாந்தபத இயற்கையாய் இசைக்கின்றது.

அநுபூதிச் செல்வர் ஒருவரின் மறைமொழியை அடியொற்றிப்பாடுவது மற்றுமோர் அநுபூதிச்செல்வராலேயே இயல்வதாகும். மற்றைப் புலவர்களால் சொற்கோவையைச் செவ்வையாக அமைக்கலாமேயன்றி அநுபூதியை உணர்த்து தலையலாது. மணிவாசகசுவாமிகள் அருளிய கண்டபத்தை அடியொற்றிச் சொல்லும் யோகசுவாமிகளது கண்டபத்து செம்மையான ஓர் அநுபூதிச் செல்வமாக

பாற்கடலில் விளைந்த பக்தி...!

ஒரு சமயம் விவேகானந்தர், தம் நண்பர்களின் வற்புறுத்தலின்பேரில், விருந்து ஒன்றில் கலந்துகொண்டார். செல்வர் அளித்த விருந்து அது. உணவு வகைகள் பல இருந்தன. விருந்து முடிந்ததும், 'நாட்டியமும் உண்டு — தாங்கள் அவசியம் கண்டு களித்துப் போகவேண்டும்' என்று வேண்டினார் அந்தச் செல்வர். நடனத்தைப் பார்க்க விரும்பவில்லை விவேகானந்தர். 'துறவிக்கு அவசிய மில்லாது' என்றார் — செல்வரின் முகம் வாடியது. விவேகானந்தர் சற்று நேரம் பார்த்துச் செல்லலாம் என்று அமர்ந்தார்.

ஒளி வெள்ளத்தில் நடன நிகழ்ச்சி தொடங்கியது. நடனமணி கலைவாணியை வணங்கி ஓர் அபங்கத்தைப் பாடினார். அதைக்கேட்டதும் விவேகானந்தர் உள்ளம் அமைதியுற்றது.

பூமியிலிருந்து கிடைக்கும் இரும்பு — கசாப்புக் கடைக்காரரின் கத்தியாகிறது; கோயில் திருத்தேர் அச்சம் ஆகிறது — இரும்பு ஒன்றுதான் — சூழ்நிலையே மாற்றத்துக்குக் காரணமாகிறது...!

இந்தக் கவிதையைக் கேட்டதும், விவேகானந்தர் மெய் சிலிர்த்தது. இந்தப் பாடலை இயற்றியவர் யார்...? பண்டிதரும் பாமரரும் பாடிப் பரவசப்படும் கவிதைகளை யாத்தவர் கவியரசர் சூர்தாஸர் — இந்தப் பக்தரின் கவிதைகளை, 'சூர சாகரம்' என்று அழைக்கிறார்கள்.

கண்ணனின் அன்பைப் பெற்றவர் அக்ரூரர் துவாரகையில் வசித்து வந்தார். ஒரு சமயம் கண்ணனைத் தரிசிக்கப் போனபோது, சத்தியபாமை மட்டுமே வாடிய முகத்துடன் இருப்பதைக் கண்டார். கண்ணன் தன்னை அலட்சியம் செய்வதாகக் கூறி, 'இன்னும் ஒரு நாழிகைப் போதுக்குள் கண்ணன் வரவேண்டும்... இல்லையேல் உயிர்துறப்பேன், உடனே அழைத்து வாருங்கள்' என்று கூறினார்.

'ஒரு நாழிகைக்குள்ளா?' அக்ரூரர் திகைத்தார். சத்தியபாமையின் பிடிவாதக் குணம் அறிந்த, அக்ரூரர், சத்தியபாமாவைச் சமாதானப்படுத்த தாமே கிருஷ்ண வேடம் தரித்து அரண்மனைக்குள் போனார். இதையறிந்த கண்ணன், கருத்து நேர்மையாக இருந்தாலும், வேடம் புனைந்தது தவறு என்று கூறி, பூவுலகில் அந்தகராகப் பிறக்கும்படி சபித்துவிட்டார். அதேபோல் சத்தியபாமாவையும் பணிப்பெண்ணாகப் பிறக்கும்படி தண்டித்துவிட்டார். இருவரும் மன்னிக்க வேண்டினர். தக்க சமயத்தில் வந்து ஆட்கொள்வதாகக் கூறியருளினான் கண்ணன்.

அக்ரூரர் மதுராபுரியில் சூர்தாஸராகப் பிறந்தார். பக்தி சொட்டும் பாமாலை களைப் புனைந்து இறைவனுக்குச் சூட்டி வந்தார்.

ஒவ்வொரு பாடலிலும் ஒரு ரத்தினம், விநய், பால்க்ருஷ்ண, ரூப்மாதாரி, முரலீமாதாரி, ப்ரமாதீத் ஆகியவற்றில் சூர்தாஸரின் அருமையைக் காணமுடிகிறது.

குழந்தை மழலை பேசத் துவங்கும் போது தாயின் உள்ளம் எவ்வளவு களிப்படையும்...? கண்ணன் யசோதையை, 'ம்மா' என்றும் நந்தகோபரை 'அப்பா' என்றும் அழைக்கத் தொடங்கினான்:

'கஹ்னே லகே மோஹன் மையா மையா!

பிதா நந்த் லோன் பாபா அரு ஹல்தர் லோன் பையா!'

பலராமனையும் 'அண்ணா' என்று அழைக்கத் தொடங்கிவிட்டானாம்!

அவந்திபுரி அரசன் சங்கீதப் பிரியன். அவன் சபையில் பல வித்துவான்கள் இருந்தனர். கல்லும் கரையும்படி பாடல் புனைந்து பாடுவதில் வல்லவன் தான்

சேன் — ஒருநாள் தான்சேன் பாடியதைக் கேட்டு மன்னன் புகழ்ந்தான். 'மன்னா, என்னைவிடச் சிறப்பாகப் பாடுவார் சூர்தாஸர். அவர் பாடல்களை நீங்கள் கேட்கவேண்டும்' என்று கூறியதும், மன்னன், தன் முத்துச்சிவிகையை அனுப்பி, 'அரச மரியாதைகளுடன்' சூர்தாஸரை அரண்மனைக்கு வரவழைத்தான்.

'தாங்கள் பாடிக்கேட்க வேண்டும். தயை செய்யுங்கள்' என்று மன்னன் வேண்டியதும், சூர்தாஸர் தம்பூரா சுருதி கூட்டிப் பாடத் தொடங்கினார். அப்போது அந்தச் சபையில் ஓர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. சூர்தாஸர் பக்கத்தில் வாணியும் — விநாயகப் பெருமானும் வந்தமர்ந்தனர். தேவ கன்னிகைகள் வந்து நடனமாடினர் — சங்கு சக்கர பீதாம்பரதாரியாய்க் கண்ணன் எழுந்தருளினான். பாடல் முடிந்ததும் இந்தக் காட்சியும் மறைந்தது.

'தேவாமிர்தம் போன்ற தங்கள் பாடலைக் கேட்டு மெய்மறந்தோம். இந்த அரண்மனையிலே தங்கிப் பக்தியைப் பெருக்க வேண்டும்' என்று மன்னன் வேண்டிக்கொண்டான்.

சூர்தாஸர் அரச விருந்தினராகத் தங்கிப் பக்திச்சுவை சொட்டச் சொட்ட பாடத் தொடங்கினார். இவரது பாடலைக் கேட்டு மக்கள் மகிழ்ந்தனர். இந்தச் செய்திகளை அறிந்த அந்தப்புர மகளிர், தாங்களும் கேட்டு அநுபவிக்க வேண்டும் என்று மன்னனிடம் கூறினர்.

சபா மண்டபம் அலங்கரிக்கப்பட்டது. முன்கண்ட காட்சியைக் காண் போமா என்று அரசனும் ஆசையோடு, அமர்களமாக ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். வெளி மனிதர்களை அனுமதிக்கவில்லை. சூர்தாஸர், அந்தகர் என்பதால் அரசியும் மற்றவர்களும் கோஷா இல்லாமல் அமர்ந்திருந்தனர்.

சூர்தாஸர் பாடத் தொடங்கினார். தம் அகக்கண்ணில், கண்ணனின் திவ்யா லங்காரக் காட்சியில் லயித்துத் தம்பூராவுடன் பாடிக்கொண்டிருந்தார். கண்ணனும் — ராதையும் யமுனா நதி தீரத்தில் ராஸ லீலை செய்யும் எழிலைத் தம்மை மறந்து பாடல் மூலம் வர்ணித்தார்.

அந்த அந்தப்புரப் பெண்களில், சாபம் பெற்ற சத்தியபாமையும் பணிப் பெண்ணாக அமர்ந்து பாடலைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். இறைவன் அருளால், சூர்தாஸர் அகக்கண்ணுக்குப் பணிப்பெண் சத்தியபாமையாகத் தெரிந்தார் — 'அம்மா, சத்தியபாமா, நீ ஏன் இங்கு வந்திருக்கிறாய்?' என்று கவி கேட்டார்.

இதைக் கேட்டதும் அரசி திடுக்கிட்டாள். 'பிறவிக்குருடர் என்பது பொய் போலும்! எப்படிப் பணிப்பெண்ணை மட்டும் இவருக்குத் தெரிந்தது? கோஷா போடாமல் அருகில் உட்கார்ந்துவிட்டோமே? இத்தகைய மகான் பொய்யாக நடிப்பாரா? அல்லது தீடினென்று கண்பார்வை பெற்றிருக்குமோ?' என்று அரசி எண்ணினாள்.

பணிப்பெண்ணாக இருந்தவள், எப்படிச் சத்தியபாமையாக மாறினாள்!

வியப்பும் திகிலும் மாறி மாறி உண்டாக, அரசி எழுந்து உள்ளே போய்விட்டாள். அரசனும் திகைத்து நின்றான். அந்தச்சமயத்தில் பேரொளி ஒன்று வீசியது. 'சூர்தாஸரும் பணிப்பெண்ணும் — அக்ரூரர் — சத்தியபாமை' என்பதைக் கண்ணபிரான், பழைய நிகழ்ச்சியைக் கூறி விளக்கினான். பணிப்பெண், சத்தியபாமையாகக் கண்ணனுடன் தேர் ஏறிப் போனார்.

பாற்கடலைப் போல் பக்திப் பாசுரங்களைப் பாடி 'சூர சாகரத்தை' உண்டாக்கினார் பக்தர் சூர்தாஸர். ஒன்றேகால் லட்சம் பாடல்களுக்குமேல் பாடியிருக்கிறார். பக்தி என்ற தேனில் ஊறிய பலாச்சுளையாக இவரது பாடல்கள் இனிக்கின்றன.

என் ஆசான்

நெஞ்சத் தவிசிருத்தி நேய மலர்புனைந்து
கஞ்சப் பதங்கள் கனவிடையும் — தஞ்சம்
மறவேனே யானாலும் மன்னுபுகழாசான்
திறமறியத் தேர்விலனே யான்.

சற்குருவின் அருள் இன்றேல் ஆன்மா கடைத்தேறுவது சிரமம் என்று சொல்வார்கள். ஏகமும் அனேகமுமாய் நிற்கும் இறைவனை என்னிலும் தன்னிலும் யானுணரும் படியாகச் செய்பவரே என் ஆசான். வாழ்க்கையில் ஏற்படும் கணக்கற்ற இன்பதுன்பங்களால் சிறிதும் பாதிக்கப்படாத சாந்த நிலையாகிய பிரமானுபவத்தை அடைந்தவரே என் ஆசான். தன்னைத்தான் அறிந்த அவரைப் பார்க்கிலும் பெரிய தெய்வம் வேறில்லை. பிரமத்தோடு ஐக்கியப்பட்ட உணர்வுக்கு வேறாய்க் கடவுளும் உண்டோ?

இத்தகைய ஆசானை எப்படிக் காண்பேன்? காடும்மலையுங் கடந்து அவரைத் தேடித்திரிவேனோ? வீதிகள்தோறும் வீடுகள்தோறும் அலைவதால் அவரைக் கண்டு விடுவேனோ? இல்லை. என்னை அறியாத என்னால் அவரை எங்ஙனம் அறியமுடியும்? ஆனால் தன்னை அறிந்த அவர் நிச்சயமாக என்னையும் அறிவார். அவரை யான் எதிர்பார்த்துக்கொண்டேயிருப்பேன். எனது அகக்கதவு அவர் பொருட்டு என்றந் திறந்திருக்கும். எனது அகத்தைப் புனிதமாக்கும் பொருட்டு அவர் கட்டாயம் வருவார்.

தட்சண மூர்த்தியாக வந்து ஜனகாதி முனிவர்க்கு உபதேசித்த கருணைக்கடல், குருந்த மரநீழலில் வந்து மணிவாசகரை ஆட்கொண்ட அண்ணல், இராமகிருஷ்ணராக வந்து விவேகானந்தரை ஆக்கியமூர்த்தி, என் ஆசான் வடிவாக வந்து எனக்கும் அருள்செய்வார்.

உண்மையை அறிவதற்கு நம்பிக்கை ஒன்றே வழி என்பதை நான் நம்புகின்றேன். என் ஆசான்பால் யான் கொள்ளும் நம்பிக்கையே என்னை உய்யச் செய்யும். அவரது திவ்விய சமுக்கதினால் எனது உள்ளம் தூய்மையடையும். அவரது புரை

தீர்ந்த உரைகளினால் எனது சந்தேகநீர்ந்துவிடும். நூலறிவினால் மாத்திரம் மனிதருள்ளம் திருப்தி அடைவதில்லை. நூறு நூறாகக் கற்பினும் நூலறிவு என்ன செய்யும்? அநுபவ பூர்வமாக உண்மைப்பொருளை அறியாத வரை அறிவினால் எவ்வித பிரயோசனமுமின்று. சுத்த அறிவே சிவம் என்றுரைத்தனர் மேலோர்.

என் ஆசான் என்னை அறிந்துகொண்ட பின், அவரிடம் யான் என்னை ஒப்படைத்த பின் சாத்திரக் கொள்கைகளுடனும் மனதிலே கற்பிக்கும் பல்வேறு தெய்வங்களுடனும் எனக்குத் தொடர்பு ஏன்? நான் எங்கு செல்லினும், எவ்வழிச் சென்று தளரினும் என்னை என் ஆசான் அருள் காப்பாற்றும். அவர் காட்டும்வழி இடர் நிரம்பியவொன்றையாயினும் உளம் தளராத யான் அவர் பின் செல்வேன். கடல்போன்று கொந்தளிக்கும் என் உள்ளத்தை மலைபோன்ற உறுதியுடையதாகச் செய்பவர் என் ஆசான். அவர் அருளால் இருள் செறிந்த பிரபஞ்ச வாழ்வினூடும் ஒளியையும் அமைதியையும் காண்பேன். அளவு கடந்த அவரது கருணையையும் பொறுமையையும் இனிமையையும் யானுணரும்படியாக அவர் செய்வார். அவரது அன்பாகிய தீயில் எனது மகத்தான சுபாவங்களெல்லாம் எரிக்கப்பட்டுவிடும்.

என் ஆசான்றன் திருவுளமே எனது நியமம். அவரது திருவுளத்திற்கு ஒரு கருவி மாத்திரமே என்னுடைய சித்தம். அவர்பால் யான் கொள்ளும் பக்தியினால் குருவும், தெய்வமும், யானும், யான் காண்பவையனைத்தும் ஒன்றாகிய பிரமம் என்பதை அறிந்து கொள்ளுவேன்.

மனமே குருவாகின்றது என்று சொல்வார்கள். மனம் விரிவதால் ஏற்படும் வெற்றியே அறிவாகும். அந்த அறிவே தெய்வமுமாகும். தெய்வத்துக்கும் குருவுக்கும் வேற்றுமையின்றி. அத்தகைய என் ஆசான் கருத்துக்கு இணங்கி நடப்பதே எனது தர்மம். உண்மைப் பொருளை அறியும்படி என்னைச் செலுத்தும் அவ்வாசானைக்கண்டு அறிந்து நேசித்தலே எனது வாழ்வின் உன்னத இலட்சியம். அத்தகைய ஆசானே எனக்குக் கடவுள். அவரே பரப்பிரமம். அவருக்கு மேலானோர்

காதி கதை

(மாயா விநோதம்)

கேர்சலம் என்னும் தேசத்தில் காதி என்னும் பெயருடைய பிராமணன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் ஏதோ ஒரு காரியத்தைக் கருதித் தனது உற்றார் உறவினரை விட்டு ஒரு வனத்தை நாடிச் சென்று அங்கிருந்த குளம் ஒன்றில் இறங்கி, கழுத்தளவு ஜலத்தில் நின்று கொண்டு கடுந்தவம் செய்தான். அங்ஙனம் எட்டு மாத காலம் செல்ல, அவன் அருந்தவத்திற்கு இரங்கி உலகினைக் காக்கும் கடவுளாகிய திருமால் வெளிப்பட்டு "அன்பு உனக்கு வேண்டுவது யாது? அதனை அளிப்போம், கூறு" என்றான். உடனே வேதியன் பொய்கைக் கரைக்கு வந்து நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலை நிலந்தோயப் பணிந்து "அன்பர் இதயக் கமலத்துள் இடையறாதெழுந்தருளியுள்ள அமலசொரூபியே! விரிந்து விளங்கும் இந்த நிலவுலகத்தில் மக்கள் பிறந்து இறந்து இன்ப துன்பங்களை அனுபவித்து உழலுவது நீ படைத்த மாயா சக்தியினாலன்றோ? அந்த மாயா சொரூபத்தை அடியேன் தரிசிக்குமாறு அருள் புரிய வேண்டுகிறேன்" என்றான். அப்போது திருமால் மறையவனை நோக்கி "அன்பு நீ விரும்பியவாறே மாயாவாதத்தைத் தரிசிப்பாய். ஆனால் அம்மாயையினை மாயை என்றறிந்து ஒதுக்குவதும் உண்மையறியாது அதில் உழன்று சஞ்சலமுறுவதும் உனது சாமர்த்தியத்தைப் பொறுத்தது" என்று கூறி மறைந்து விட்டார்.

பிறகு அவ்வருங்காளிலேயே சில நாட்கள் தங்கித் தவம் புரிந்திருந்தான். ஒரு நாள் முன்னம் மாயா முதல்வன் அருளிய வரத்தை நினைத்துக் கொண்டே, ஒரு தாமரைப் பொய்கையை அடைந்து அதில் நீராடி எழுந்தான். ஆனால் அங்ஙனம் அவன் எழுந்த போது விதிப்படி செய்ய வேண்டிய வேத மந்திரங்களையும், தியானத்தையும் முற்றும் மறந்தான். அவைகளுக்குப் பதிலாக அவன் மனத்தில் வேறு பல எண்ணங்கள் தொடர்ச்சியாய்த் தோன்றின. இங்ஙனம் அவன் கண்ட மாயத் தோற்றம் வருமாறு:-

காதி என்னும் பிராமணன் இறந்து விடுகிறான். அவன் பந்துக்கள் அவன் மீது அலறி விழுந்தழுகின்றனர். கொண்டமனையாள் மருவியழுகின்றாள். பெற்ற மாதா பதரியழுகின்றாள். உற்றார் உறவினர் அவன் உடலினைக் குளிப்பாட்டிப் பாண்டமீது வைத்துத் தூக்கிக் கொண்டு போய் மயானத்திலிட்டுத் தீ மூட்டிவிட்டு வந்து விடுகிறார்கள். காதியின் உடல் வெந்து சாம்பலாய் விடுகிறது. பிறகு அவன் ஹூன தேசத்தில் ஒரு நகரத்தின் எல்லைப் புறத்தில் இருள் திரண்டு ஒரு வடிவெடுத்தா லென்ன கரிய நிறமுடைய நீசுல மாதின் வயிற்றில் கருப்பமுற்று ஒன்பது மாதங்கள் அக்கருப்பையிற் கிடந்துமுற்று பத்தாவது மாதம் ஒரு குழந்தையாகப் பிறந்து வளர்ந்து எரிந்த கரிக்கட்டி போலக் கருநிறமுடைய ஒரு வாலிபனாகின்றான். அப்பால் நீசுலத்தில் பிறந்தவனும் நாவற் பழம்போல் கரிய மேனியுடையவனாமான ஒரு பெண்ணை விவாகஞ் செய்து கொள்கிறான். அவளோடு மிகவும் ஒற்றுமையாய் இருந்து வாழ்ந்துவருகிற காலத்தில் குலம் விளங்கக் குமரர்களைப் பெறுகின்றான். பின் சில காலத்துக்கெல்லாம் அவனுக்கு மூப்பு வந்து விடுகின்றது. மயிர் நரைக்க மேனி திரைய மிகவும் தள்ளாமையுற்றபடியால் அவன் தன் மனைவி மக்களை விட்டுத் தன் வீட்டுக்குச் சிறிது தூரத்தே ஒரு சிறு குடிசையில் வசித்துக் கொண்டு தவசியைப் போலக் காலங்கழித்து வருகின்றான். நாளடைவில் அவன் மனைவியையும் மக்களையும் வயோதிகமும் நோயும் வந்து பற்றுக்கின்றன. அவன் தவிர மற்றெல்லோரும் மடிகின்றனர். அதைக்கண்டு அவன் மிகவும் வருத்தமுற்று வாய் விட்டலறி மனம் வெறுத்து இனி இங்கிருப்பதனால் பயனென்ன என்று கருதி அவ்விடத்தை விட்டகன்று நாடு நாடுகளாகச் செல்கிறான். பல தேசங்களிற் சென்று திரிந்து வருகையில் கீர தேசம் என்னும் நாட்டின் தலைநகர் வழியே ஓர் அழகிய தெருவிற் செல்கிறான். அவ்வூர் அரசன் இறந்து விட்ட படியால் வேறோர் அரசனைத் தெரிந்தெடுத்து வரும்படி மக்களால் அலங்கரித்து அனுப்பப்பட்ட பட்டத்து யானை மாலையொன்றைத் துதிக்கையிலேந்தி அவன் எதிரே வருகிறது. அது அவனைக் காணவும் தான் கொண்டு வந்த மாலையை அவன் கழுத்திலிட்டு அவனைத் துதிக்கையால் தூக்கித் தன் முதுகின் மீது வைத்துக் கொள்கிறது. அதைக் கண்டு அரச அலுவலர் வாத்திய முழக்கத்தோடு நீசனைச் சுமந்துள்ள யானையை வலம் செய்வித்து அரண்மனைக்குக் கொண்டு போய் அங்கே நீசன் யானையை விட்டிறங்கவும் அவனை மிகவும் மரியாதையோடு சிம்மாசனமேற்றிப் பட்டம் கட்டுகின்றனர். நீசன் கவலன் என்னும் பெயர் தரித்து கீரதேசத்தை ஆள்கின்றான். அதிலுப சுந்தரிகளான மங்கையர் பலர் அவனைச் சூழ்ந்து அவன் மனக்குறிப்பறிந்து பணிவிடையிற்றுக்கின்றனர். மங்கையர் சிரோமணிகள் அவனுக்குப் பட்டத்தரசிகளாகின்றனர். மதிவல்ல மந்திரிகள் அவனுக்கு மரியாதை செய்கிறார்கள். இங்ஙனம் சகல அரச மரியாதைகளுடனும் அவன் எட்டு வருடகாலம் ஆட்சி செய்கின்றான். பின்பு ஒருநாள் அவன் தனது அரச கோலங்களை யல்லாம் நீக்கி இயற்கை உருவோடு தன் அரண்மனையை விட்டு வெளிவந்து வீதியில் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறான்.

அப்பொழுது அவன் எதிரே சில நீசர்கள் ஒன்றாய்க்கூடி ஆடிப்பாடிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களுள் மிகவும் வயோதிபனான ஒரு நீசன் அரசனைக் காணவுந் திடுக்கிட்டு ஏதோ முன்னறிந்தவனைப் போல் அவனண்டை ஓடி நீசுலத்தில் அவன் தரித்திருந்த பெயரைச் சொல்லி அவனைக் கூப்பிட்டு "அப்பா இத்தனை காலமும் நீ எங்கே போயிருந்தாய்? இப்பொழுது எங்கே இருக்கிறாய்? இப்போது நல்ல காலம் உன்னைக் கண்டேன்" என்று உறவு கொண்டாடிப் பாடியாடத் தொடங்குகின்றான்.

நடுவீதியில் தனது நீசத்தன்மையை வெளிப்படுத்தியவரின் செயலை நினைந்து கவலன் மிகவும் கவலையுற்று அந்நீசனைத் தூரத் தூரத்திலிட்டு தன் அரண்மனைபுட் செல்கிறான். அப்பொழுது ஆசைக்கிழத்தியர் வீதியில் நடப்பதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மந்திரி முதலான அரண்மனை உத்தியோகஸ்தர்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் இவனுடைய உண்மை வெளிப்பட்டு விட்டதைப் பற்றிக் கவலன் சிறிதும் கலங்காது முன்போலவே சிம்மாசனமேறியிருந்து அரச புரியத்தயாராகின்றான். ஆனால் மனைவியரும், மந்திரி முதலானோரும் அவனை நீங்கி மேலும் அவனோடு பேசாமலும் அவனை ஒரு பிரதேசமாக மதித்து மதுங்கியிருக்கிறார்கள். குடிகளும் இதனை அறிந்து இந்த அரசனது ஆளுகைக்கு நாம் உட்பட்டிருந்தால் மிகவும் பாதகரானோம். இந்தப் பாதகம் தொலைவது எப்படி? இதற்குப் பிராயச்சித்தமாகத் தீயில் மூழ்கி இறப்பதைத் தவிர வேறு வகையில்லை என்று கூற மந்திரி முதலானோர்களும் அதற்கொப்பிப் பெருங் குழியொன்று வெட்டி, கவல அரசனது பட்டத்தேவியர் முதல் மிகவும் எளிய குடியவன் வரையில் உள்ள அந்நகரத்தார் அனைவரும் ஒருங்கே தீயிற் குதித்து உயிர் துறக்கின்றார்கள். அரசனான நீசன் மட்டும் அந்நகரில் தனித்தவனாய் இருக்கின்றான்.

அப்போது அவன் தன்னிலையை நினைந்து மனம் நொந்து யாவரும் தீக்கிரையாகும் நிலையாயிற்றே, இனி நாம் மட்டும் உயிர் வைத்திருந்தால் யாது பயன்? எல்லாரும் அருவருக்கும் இந்நீசுவுடலை நெருப்பிலிட்டு நீராக்குவதே முடிவு என்று கருதி, தானும் அத்தீயில் விழுகிறான். அத்தீயில் வெப்பம் பொறுக்க மாட்டாமல் நீரில் மூழ்கியிருந்த காதியின் உடம்பு எரிந்தது. அந்தக் கணமே காதி மாயையில் நின்று நீங்கித் தெளிந்தவனாகின்றான்.

கண்டபத்து

பொறிவழியே போய்ப்புகுந்து புலம்பித் திரிவேனை நெறிவழியே நிறுத்தி நீயேநா னென்றுரைத்த பெரியவனைப் பித்தனைப் பிறர்பேசும் பெருமானைச் செறிபொழில்குழ நல்லைநகர்த் தேரடியிற் கண்டேனே.

தந்தைதாய் மைந்தர் தமர்தார மென்றடியேன் பந்தத்துட் பட்டுப் பாழாகப் போகாமே சிந்தை தெளிவித்துச் சீரடியார் நடுவைத்த எந்தை பெருமானை யிலங்குநல்லை கண்டேனே.

தேகமே மெய்யென்று சிதடனாய்த் திரிவேனை மோக மறுத்தாண்ட முழுமுதலை மொய்குமுலாள் பாகம் மறைத்துப் பரிந்துவந்த பாக்கியத்தை நாச மலர்சொரியும் நல்லைநகர்க் கண்டேனே.

இருவினையான் மதிமயங்கி யிடர்ப்பட்டுக் கிடப்பேனைக் கருணையினா லாண்டுகொள்ளக் கடவுடரு வுளங்கொண்டு அருள்மேனி தாங்கி யவனியிலே வந்தானைத் திருவாமும் நல்லைநகர்த் தேரடியிற் கண்டேனே.

காட்டிலே காளியுடன் கூத்தாடுங் கண்ணுதலோன் நாட்டிலே ஞான குருவாய் நயந்துவந்து மீட்டா னவன்றன் விரையார் மலரடியை மாட்சிமைசேர் நல்லைத்தேர் மாணடியிற் கண்டேனே.

மாலயனுந் தேடி யறியா மலரடிகள் கோல வருட்குருவாய்க் குவலயத்தி லேபோந்து சாலப் பெரும்பகையைத் தானீக்கி யாண்டானை ஞாலம் புகழுநல்லைத் தேரடியிற் கண்டேனே.

நானாரென் னுள்ளமா ரெனநாடு மெய்யடியார் தானாக நின்றருள்செய் சங்கரனே தாரணியிற் கோனாக வந்தாண்டான் குளிரார் திருவடியைத் தேனார் பொழில்நல்லைத் தேரடியிற் கண்டேனே.

எட்டு மிரண்டு மறியா வெனக்குநல்வ பட்ட மளிக்கப் பரிந்துவந்த மெய்ப்பொருளை வட்டஞ்சூழ்ந் தடிபரவும் மங்கைமார் கொண்டாடுஞ் சிட்டர்வாழ் நல்லைநகர்த் தேரடியிற் கண்டேனே.

என்னையன்றி வேறொன்று மில்லை யெனச்சொன்ன அன்னையினு மன்புடைய வாசா னவனிதனிற் கன்னலொடு செந்நெல் கமுரு கதலிபலா மன்னுநல்லை மாநகரிற் நேரடியிற் கண்டேனே.

இரவுபக லற்ற ஏகாந்த வீட்டிலெனைப் பரவிப் பணியவைத்த பரமன் குருவாகிச் சரண கமலமலர் தலைதனிலே வைத்தவனைக் குரவு மலர்குறையாக் குளிர்நல்லை கண்டேனே.

சிவயோக சுவாமிகள்

இங்ஙனம் தன்னறிவுற்ற காதி "நாம் யார்? நாம் காண்பதெல்லாம் என்ன? இதுகாறும் என்ன செய்தோம்" என்று கருதித் தடாகத்தை அடைந்து தான் கண்டதே மாயா சொரூபமென்றுணர்ந்து இவ்விதமாகவன்றோ உயிர்கள் ஆசைவயப்பட்டு உழலுகின்றனர் என்றறிந்து துயரம் நீங்கித் தன் ஆச்சிரமத்துக்குச் சென்று முன் போலவே வசித்து வந்தான்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவன் ஆச்சிரமத்தை நாடி ஓர் அதிதி வந்தான். காதி அவ்விதியை வரவேற்று உபசரித்துக் கனிகிழங்குகளால் உணவளித்து உண்ணச் செய்து பிறகு அவனோடு ஞானமார்க்கத்தைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அதிதியின் உடல் மிக இளைத்திருப்பதைக் கவனித்த காதி அவனை நோக்கி "ஐயா உமது சரீரம் ஏன் இவ்வளவு தளர்கிறது?" என்று கேட்டான்.

அதற்கு அதிதி காதியை நோக்கி "ஐயா! பிராமணரே நான் என் அன்பர்கள் சிலர் விருப்பப்படி வடக்கேயுள்ள கீர என்னும் நாட்டில் ஒரு மாதகாலம் இருந்தேன். அப்போது ஒருவன் என்னையணுகி அந்நாட்டை ஒரு அரசன் எட்டு வருடகாலம் ஆண்டிருந்ததாகவும் பின்பு அவ்வரசன் நீசுலத்தானென்றும் தெரியவர அதனால் மக்கள் மனம் வருந்தி நீசன் ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்த பாவம் தொலையத் தீயில் விழுந்து இறந்து விட்டதாகவும் கூறினான். இதைக் கேட்ட நான் மிகவும் மனவே தனை அடைந்து நாம் இந்தத் தேசத்தில் ஒருமாதம் இருந்து விட்டோமே இது தொலையத்தக்க பிராயச் சித்தம் செய்ய வேண்டும் என்று தீர்மானித்து உடனே அவ்விடம் விட்டகன்று பிரயாகை நதிதீரம் சென்று கங்கையில் நீராடி வேதவிதிப்படி செய்ய வேண்டிய பிராயச்சித்தம் செய்து சாந்தராயண விரதமும் அனுஷ்டித்தேன், ஆதலால் உடல் இளைத்தது என்றான்.

இதைக் கேட்ட காதி மிகவும் அதிசயித்து வெறுந்தோற்றம் என்று எண்ணியிருந் தது மெய் போலக்காணப்பட்டது. இதை நாம் பரீட்சித்தறிவோம் என்றெண்ணி "ஐயா நீர் கூறிய அந்நாட்டை நான் பார்க்க விரும்புகின்றேன்" என்றான். சரி என்னுடன் வாரும் காட்டுகின்றேன் என்று சொல்லி அதிதி காதியை அழைத்துக் கொண்டு கிரநாட்டுக்குச் சென்றான். காதி கிரநாட்டை அடைந்ததும் தான் முன்தோற் றத்தில் கண்ட அனைத்தும் உண்மையாயிருப்பதைக் கண்டான்!

பிறகு அவன் திரும்பவும் தன்னிருப்பிடம் வந்து முன்போல் திருமாலை நோக்கித் தவம் செய்யத் தொடங்கினான். அப்போது திருமால் பிரத்தியட்சமாகக் காதி அவரை வணங்கி 'என் ஐயனே' சொரூபத்தைத் தரிசித்தேன். அதிற் காணப்படுபு மையே உண்மையாகவும் இருக்கின்றனவே. இதன் தன்மை அறிவால் விளங்க முடியவில்லை என்றான். திருமால் அவனை நோக்கி அன்றைய அன்றைய விசித்திரம் அத்தன்மைத் தேயதாகும். இவ்வுலகமனைத்தும் அதுவேயொழிய உண்மையல்ல. தவத்தால் அதன் மெய்யறிவைக் கண்டு ஒதுங்குவோரே உண்மை ஞானிகளா வார். இவ்வாறு கூறி மறைந்தனர். அப்பால் காதி பத்துவருஷ காலம் தனது உண்மையுணர்ந்து உலக இச்சையற்று ஆனந்த வடிவமான முத்தனானான்.

இந்துக் குரல் HINDU VOICE

MARCH-APRIL 1993 ஆங்கிரசு மாகி-பங்குனி

CHANGING WORLD

The rise of the people in the affairs of the world today signifies that the present age demands equality — equality as between friends. The relationship among the different individuals constituting society the world over must be based on friendly love. Unless we are linked by friendly love, whether at home or in our work place or in community life in any part of the world, we cannot hope to enjoy peace and harmony.

Let us view the relationship between Arjuna and Lord Krishna. Their relationship was that of friends. They worked as equals. Lord Krishna was a repository of vast knowledge while Arjuna's knowledge was limited. He was brave and skilled in the art of war, but here too his power was limited, unlike that of Krishna which was unlimited. However, the relation between them was that of friends and therefore of equality. Arjuna had supreme respect for Krishna, but the relationship between them was on a basis of equality. This was so also in the case of Lord Siva and Saint Sundarar.

The present world, as could be seen from all corners thereof, has set its heart on friendly love. Not service, but equality and comradeship are its ideal. It does not mean that those who deserve respect will not receive it. Excellence will certainly receive due respect and recognition, but the relationship between individuals should be that of friendly equality. Today, the master-servant relationship, even though it may be based on love, is disapproved. This is because there have been occasions in the recent past when the masters degenerated into tyrants and the servants lost all respect for them. The master-servant type does not suit the requirements of the present age. It was found wanting and has been totally rejected.

The new order of society will not accept anything less than friendship and equality as the principle determining the pattern of relationships among its individuals, groups, communities and humanity. Even the teacher and the pupil look at each other as friends. They love each other as fellow human beings. The teacher will teach the pupil and also learn from him whatever he could. Each will give to the other what he or she has and both will be mutually grateful. Thus the teacher and the pupil, the employer and the workman, the master and the servant will be equals to one another in respect of status. This is the need of the hour and this is what the whole world is clamouring for. Once this is established, all the violence and destruction that has gripped the entire world is bound to disappear.

We have to build our society in accordance with the demand of the age. We must realise that old values cannot last in their old forms. The values and norms which obtained during the puranic times cannot be accepted today. In those days a Brahmin was considered inherently superior, but today he cannot claim this superiority as a right. We will now respect virtues wherever we may find them, but the relationship in every case will be based on equality.

A THOUGHT — the concept of Renunciation

The nature of man and his destiny are relevant to us. Man, according to Hinduism is essentially Divine; he is the Soul or Spirit in an embodied form. This embodied Soul may be weak, wicked, good, strong, big or small — the difference not being in the Soul but in the embodied manifestation. Even though all sentient beings are Souls, it is only man who has the power to spiritual progress and liberation. Man's Soul, according to the Vedantists is, "None other than God," while according to the Saiva Siddhantists "It is Infinite, All-pervading and Eternal." Thus, the Soul in man is eternal but bound to the empirical life with body and mind complexes and ignorant of its true nature.

The aim of man is to realise his inherent nature and get his will and ego absorbed into the immensity of the Divine consciousness and get liberated — in other words attain moksha. The search for liberation or moksha, does not mean that the Hindu must neglect his life in the mundane world and retire to the forest. To attain moksha one must fulfil one's Dharma is the Gita maxim and for this man must live a righteous and full life. Hinduism has never asked its votaries to regard this mundane life as a thing of no worth. Instead it says that it is man's duty to strive to live a full life — 'மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம்' You could live a full life in this world' sang Saint Sambandhar, while Saint Appar goes one step further to ask 'என்ன புண்ணியம் செய்தனை நெஞ்சமே' what merit have you done to be blessed with life on this earth'. These show us that to be born in this world is a blessing, but while enjoying the pleasures one must not forget one's duties and that these duties must be performed dispassionately, renouncing all fruits of action. From the Gita we learn that our duty is only to work and to act and have no worry regarding the possible results. In other words the morality of an action is determined by the motive with which it is done. The Lord says in no uncertain terms that action must be performed for its own sake because either it is the right thing to do or because it is one's duty to perform it. When one performs one's duty in a spirit of dedication one could whole-heartedly plunge into action with a mind free from all anxieties. "You shall then not be tied down to bondage caused by action. Such dedicated actions free you from fear and suffering. This is true renunciation", says Lord Sri Krishna. Renunciation therefore does not mean that one should renounce this world and retire to the forest. It is instead the mental with-drawal from egocentric actions doing one duty selflessly expecting nothing in return. Then, the beam of inspiration makes one work better and the achievements are blessed with real success.

Swami Vivekananda clearly tells us that these conceptions of renunciation and duty must come out in every occupation of life. "Must remain not only in the forest and cave but they must come out to work at the bar and the bench, in the pulpit and in the cottage of the poor man, with the fisherman that are catching fish and with students that are studying" thereby bringing religion into our daily chores and helping to realise our destiny in life.

OM NAMASIVAYA

Swami Vivekananda — Serve Man as God

"This is the gist of all worship — to be pure and to do good to others. He who sees Siva in the poor, in the weak, and in the diseased, really worships Siva and if he sees Siva only in the image, his worship is but preliminary."

Fundamentals of Hindu Faith

— Dr C.P. Ramaswami Aiyar

"The Hindu faith or religion is composite. It comprises many forms of belief on several philosophies and is essentially a synthesis of creeds. It relies on many scriptures and regards some as revealed but it is not the religion of a book or books. It exists and can function apart from and irrespectively of them. It is correlated with many stories, histories, parables, miraculous occurrences and description of various worlds and states of existence and stages of being. But none of these is pivotal in the sense that if they are disproved or controverted the faith falls to the ground. The laws of irrevocable cause and effect and of evolution, the law of the unity of all life and all energy, otherwise termed the doctrines of Karma and transmigration, are the common and underlying features of all varieties of Hinduism. Save the Supreme Self in the ultimate aspect, all other entities from the stone to the star and from the worm to the highest of evolved beings follow, and are bound by, these laws; and the Ultimate Reality, which itself is regarded by some as personal and by others as impersonal, is realised or attained by the shedding of illusions and along the several paths of action, knowledge and devotion, trodden through many lives and forms of life."

New Year as the Hindus observe it

“Pudhu Varudam” or New Year is essentially a pastoral festival and does not really form an organic part of urban civilization. It is basically a time when all the members of a family get back to their pastarol milieu with a sense of nostalgia and hope. And so one should try to understand all the rituals against the back drop of the village. Infact it is only a Society living close to nature that could really enjoy and understand a festival like the New Year which is bound up with nature and the cycle of life.

Unfortunately today, the pastoral and patrician milieu which supported the New Year is steadily crumbling and the festivities have been separated from the basic roots; why, the spirit of the agrarian festivities has been vitiated. The traditional patrician milieu in which our grand parents grew, accentuated the relationship between the Lord of the Manor and the Serf — a kindly disposition which was at the core of the pastarol culture. Be that as it may, as the New Year draws near we are imbued with a sense of eager expectancy which never seems to dim, for hope springs eternal in the human breast. The dawn of New Year has the power to thrill human beings with its hidden possibilities, who hopefully believe that these will translate themselves into reality.

One may ask why this particular day in April marks the beginning of the year. The transition of the Sun from the last house of the Zodiac, that is Pisces to the first house, that is Aries, takes place every year at a precise moment marking the dawn of New Year and the debut of spring. The Sun in traversing through the twelve houses of the Zodiac covers a period of one year. His entry into Aries marks the beginning of the new cycle or New Year.

From time immemorial the Hindus have considered this transition as an auspicious event, for to us the Sun is the presiding deity of the planetary system and the entry from Pisces to Aries is significant. The heavenly bodies namely, the Sun, Moon and Stars have played a very important role in the life of the Hindu. Infact the perception of the new moon, the Sun's movement from each house to the other in the Zodiac, the eclipses, the equinoxes are all important natural phenomena which determine our fasts and festivals. The Hindu calendar, known as the Panchangam, has been compiled after ages and ages of thought and experience substantiated by accurate astronomical calculations. And it is from this Panchangam which is published in April that we learn the exact time of the dawn of New Year. Fortunately the Panchangam is still an important calender in every Hindu home, despite the advent of the Gregorian calenders which are printed in beautiful captivating scenes!

The New Year is generally regarded as a festival associated with the harvesting season. Rains come after the hot dry weather ushering in spring when all the plants burst forth into a riot of colour with blossoms of flowers and fruits. The air is resonant with the sweet chirpings of the birds — the singing of the cuckoo. Into this lovely atmosphere the New Year truly dawns with nature's bountiful blessings. It is natural that the farmer looks upon the beneficial effect of the golden rays of the sun for the luxuriance of his crops, the ripening of the grain and reaping a plentiful harvest.

The festival is associated with a wealth of traditions and customs dating back to several thousands of years. These are woven into the fabric of astrology, for we believe, that the New Year dawns with the Sun, Surya Baghavan in His shining regalia, coming down to earth riding His golden chariot drawn by seven horses. And the observances on this day are made in conformity with this movement of the Sun and thanksgiving is offered to the Sun God.

This year the New Year falls on the 13th night at 7.47 pm and the year is called Srimukha Varudam. The period preceeding and following this hour is referred to as the Vishu Punnyakalam — the Vishu auspicious time 3.37 pm — 11.47 pm. It is during this period that the rites are observed.

Let us gloss through some of the traditional practices.

The bath comes first Each member of the family is annointed with Maruththu Neer and the bath is taken. This is a decoction of a variety of medicinal herbs, prepared by the temple priests and is available only in the temples. After the bath each one wears new clothes following the colours in the Panchangam.

The mother then prepares the threshold to the entrance of the house. Seven to nine newly picked mango leaves are tied up across the main door. She then draws the traditional kolam at the entrance and places an effigy of God Ganesh the guardian Deity in the centre. She next sets the poorana kumbam and lamps placing holyash, kumkum and sandal paste, together with panneer in the panneer kumbam and a tray of betel leaves arranged in a circular pattern with the leaves pointing outward. Shavings of arecanut are placed on this bed of leaves with a lime in the centre. This entire paraphernalia is indicative of prosperity and protection for the household. And the guests are received at the entrance with the offering of kumkum, chandanam, betel leaves and are sprinkled with panneer, as they enter the house.

Once the threshold is ready the hearth is lit, milk boiled and pongal that is sweet rice is prepared. This is offered by the family to the Sun God as thanksgiving. The family now gathers for prayers in the home shrine. After prayers the father, with both hands gives each member a pac and this is known as Kaivishesham. The mother gives a pac to the father. This Kaivishesham pac consists of money a few grains of rice, arecanut, lime, flowers together with holyash, kumkum and sandal paste all wrapped in three or five betel leaves. As the children receive this they go down on their knees and worship the parents. This worship has been a beautiful aspect of our culture which sad to say is fast disappearing, in this changing world these values are constantly changing!

Kaivishesham marks the first transaction for the New Year. It is considered as a very lucky transaction and with it one looks forward to an year of plenty and prosperity.

The family next, go to the temple with offerings of flowers, fruits, garlands, incence and pattu — that is silk. Communal worship in the temple is very important because it not only kindles devotion but creates a sense of kinship for New Year is indeed a season for sharing and caring. This form of social unity has been emphasised as a necessity since the Vedic age. After the puja one would see many devotees distributing food parcels, money to the beggers who may have gathered in the temple.

On returning home, the meal is served, first serving the food to any visitor who may have already called; generally the poor come to collect what ever is given. The meal is a festive one with a variety of palakaram — sweet and savoury. These sweet meats are prepared well ahead of time also at an auspicious time in the old year.

An auspicious time is now noted to start work or studies in the New Year. Generally one adheres to these auspicious times, strictly.

All these traditional practices which herald the New Year are observed by one and all with due decorum — perhaps in the belief that the bad effects of any planetary combinations will be warded off or at least ameliorated.

Various games and dances are associated with the New Year especially in the villages. The cracking of por thengai, the cart race, gudu, chitpi, kummi, kollattam and many more such games and dances are associated with the festival.

As we commit ourselves to the ceremonies of cleaning and renewal, may we remember that the New Year encompasses all humanity in a spirit of gratitude and remembrance. May peace, prosperity and harmony dawn with the New Year, into our lovely island home, Sri Lanka.

TIRUKETEESWARAM - AN ANCIENT SHIVA TEMPLE

Nachchiyar

"Long before the arrival of Vijaya, there was in Lanka five recognised Iswarams of Shiva which claimed and received adoration of all India. These were Tiruketeeswaram near Mahatittha, Munneswaram dominating Salawatte and the pearl fishery, Tondeswaram near Mantota, Tirukoneswaram near the great Bay of Kottiyar and Naguleswaram near Kankesanturai", were the words of the celebrated historian Dr Paul E. Pieris in the 'Journal of the RAS' Vol xxvi.

We see that the Temple of Tiruketeeswaram was already there when Vijaya landed in Lanka. It is thus an ancient Temple on the banks of the Paalaavi Theertham (River) in Mantai, Mannar. Tradition has it that Ketu Bhagavan worshipped here and was blessed with the vision of Lord Parameshwara. It is said that a Temple was built on this sacred spot by Mayan, the father-in-law of Ravana of Lanka and a Shiva Lingam was installed. Tradition has also linked Sage Agastiar with both the Tiruketeeswaram and Koneswaram Temples. C.S. Navaratnam quoting Dakshana Kailasa Manmiam says that Sage Agastiar proceeded from Vetharniam in South India to the Shiva Temple at Tirukarasai on the banks of the Mahaveli Ganga first, then to Koneswaram, from there went to Maha Thuvaddapuri to worship Lord Keteswarar and finally settled down in the Podiya Hills. The city of Maha Thuvaddapuri was built by sage Thuvadda, a master architect who had worshipped Tiruketeeswarar and at the Lord's behest built the city enshrining the Temple within its boundaries. And this Maha Thuvaddapuram evolved over the millenia perhaps into Mathuvaddam and subsequently to Matoddam.

Matoddam or Mantai as it is also known, is a historical settlement where international trade flourished. This was apparently a centre where the Chinese from the East met the Babylonians and Egyptians of the West, exchanging their jars of oils and glassware respectively. The word Mantai itself must have evolved out of the word maha-santhai, a great market. That the port of Matoddam or Mantai on the banks of the Paalaavi River was a busy entrepot is seen in the words of Saint Sundarar — "வங்கம் மலிகின்ற கடல் மாதோட்ட நன்நகரில்" in the bountiful city of Matoddam surrounded by the sea abounding with boats.' He also speaks of the surroundings to the Temple as being very fertile and luxurious — "மாவின் கனி தூங்கும் பொழில் மாதோட்ட நன்நகரில்." About a century and half earlier Saint Sambandhar spoke in glowing terms of Matoddam as "வண்டு பண் செயு மா மலர்ப் பொழின் மஞ்ஞை நடமிடும் மாதோட்டம்".

These saints through their immortal hymns have linked us with the past painting a wonderful picture of the Tiruketeeswaram Temple and its settings. Saint Sambandhar sings —

"விருது குன்ற மா மேரு வினாணர வாவின்லெரியம்பாய்
பொருது மூவெயில் செற்றவன் பற்றி நின்றுரைபதி யெந்நாளும்
கருதுகின்ற லூர் கனை கடற் கடிசுமழ் பொழிலணி மாதோட்டம்
கருத நின்ற கே தீச்சரங்கை தொழக் கடு வினையடையாவே."

In this pathigam there are eleven verses and in each of the verses we see a distinct pattern where the Lord Tiruketeeswarar is first eulogised, next the shrine and its surroundings of Matoddam and lastly the blessings the devotee receives in worshipping at this Shrine.

Saint Sundarar has sung ten lovely hymns on the Lord of Tiruketeswarar where in one instance he says —

"-----மாதோட்ட நன்நகரில்
பங்கு செய்த மடவாளொடு பாலாவியின் கரைமேல்
தெங்கம் பொழில் சூழ்ந்த."

'Hail to Thee O Lord of Tiruketeeswaram who clenses the sins of the devotees and bequeaths on them serene blessedness. Hail to Thee who presides with the beautiful consort Uma on the celebrated banks of the Paalaavi river at Mantoddam abounding in coconut groves.'

These hymns are very expressive and show great familiarity with the locality but one wonders whether these savants really visited the Shrine or mystically saw the Shrine and its surroundings from afar. In fact Saint Serkilar in his Magnum Opus, the Periya Puranam speaks of Saint Sambandhar worshipping from Rameswaram —

"மன்னுமிரா மேச்சரத்து மாமணிமை முன்வணங்கிப்
பன்னுதமிழ்த் தொடை சாத்திப் பயில்கின்றார் பாம்பணிந்த
சென்னியர் மாதோட்டத்துத் திருக்கேதீச்சரஞ் சார்ந்து
சொன்மலர் மாலைகள் சாத்தி தூரத்தே தொழு தெழுந்தார்"

'In Rameswaram he prayed to the glorious Lord and offered beautiful garlands of songs in Tamil and again he turned to Tiruketeeswaram in Matoddam, the domain of the Lord who wears the serpent on His head; He offered garlands of songs and prayer and prostrated from a distance quite afar.'

These songs clearly tell us that the Temple with its surroundings was the hub in the life of the people of the area. At this time around the seventh, eighth and ninth centuries, the Temple must have been a very imposing structure belonging to Pallava art and culture and was perhaps renovated and rebuilt by a Vanniar from the Vanni district of Sri Lanka.

During the reign of the great Chola King Rajaraja I in the eleventh century the buildings were greatly improved and a magnificent complex with several gopurams were erected. It was also named Rajaraja Iswaram. In the thirteenth century Sundara Pandyan I according to a Chidambaram inscription seems to have rebuilt the Temple in Pandyan style. The remnants and ruins in the area remind us of a big township with its majestic temple and flourishing sea-port.

In 1589 the Portuguese destroyed the Temple completely and with this destruction the whole area gradually became part of the jungle belt. It was in 1903 that Sri la Sri Arumuga Navalar consecrated a small temple and restored work. In 1921 the Central Shrine was constructed and later the Tiruketeeswaram Restoration Society rebuilt the Temple under Sir Kandiah Vaithianathan's careful supervision. Thus we see that the Tiruketeeswaram Temple has been a very sacred Shrine for the Hindus from time immemorial and when in 1950, some of the Roman Catholics of Mannar led by two priests erected without permission a grotto at the Mantai junction on the banks of the sacred Paalaavi River the Hindus were taken aback. The approach road to the Temple was from this Mantai junction. When the Assistant Government Agent took steps to remove this unauthorised grotto, the Bishop of Jaffna appealed to Sir Kandiah Vaithianathan to allow the grotto to remain. This was granted despite objections by the Assistant Government Agent, on the assurance of the Bishop that, there would be no further extensions of any kind and that the entrance to the grotto would be from the Pooneryn-Mannar road and not from the road leading to the Temple.

In view of the tensions developing between the Hindus and the Catholics talks were held between Sir Kandiah Vaithianathan, President of the Temple Restoration Society and Father Emilianus Pillai, the Bishop of Jaffna and a settlement was arrived at on the 30th of January 1964. The salient feature of the agreement was that the land in the vicinity of the Temple situated to the West of the Pooneryn-Mannar road within a radius of about one mile from the Temple should not be interfered with in any manner adverse to the Hindus. The Land Commissioner was requested to implement the terms of settlement.

Despite the agreement, about eighteen years later, more crown land adjoining the sacred Paalaavi River was taken by the Catholics with a view of expanding the grotto into a church. In the early eighties the Catholic authorities had started an unauthorised construction of a Church on this site thereby violating the solemn agreement between the Hindus and the Catholics and approved by the government. The Hindus naturally felt deeply perturbed and the Vishva Hindu Parishad, Sri Lanka took up the cause with the authorities and the Land Commissioner sent instructions to stop all construction work at the site of the grotto. The Vishva Hindu Parishad organised the formation of a Committee of Hindu Societies for the protection and preservation of Tiruketeeswaram.

In 1984 when the All Party Conference was being held in Colombo news reached the Hindus that the Catholics in Mannar had surreptitiously resumed construction of the Church. Representations were immediately made by the Vishva Hindu Parishad, Sri Lanka to the authorities and work was again stopped. Subsequently a Cabinet Sub-Committee presided over by President J.R. Jayawardene was formed to look into this question. Hindu and Catholic delegations were invited to present their views. The Hindu delegation comprised Yogendra Duraiswamy, President Vishva Hindu Parishad, Sri Lanka, retired Justice V. Siva Supramaniam, President Hindu Congress and R. Namasivayam, Secretary Tiruketeeswaram Temple Restoration Society. The Catholics were represented by Bishop Savunderanayagam of Mannar and Jayaraja President of the Catholic Association of Mannar. A detailed exposition of the present problem and the historical background of the Temple was given by the Hindu delegation. A ministerial team comprising Gamini Dissanayake and Lalith Athulathmudali was set up to visit the site in the company of the Hindu and Catholic delegations and to report back to the Cabinet Sub-Committee. Unfortunately owing to the outbreak of hostilities this was not done and subsequently another attempt was made surreptitiously renewing construction of the Church and again it was stopped. But the problem remains unresolved.

Tiruketeeswaram is an ancient Temple hallowed by saints and sages and is not an ordinary place of worship. The Hindus cannot allow a grotto or a Church to stand on the banks of the sacred Paalaavi River. The earlier these are removed by the Catholics the better it would be for inter-religious harmony. I often wonder how the Catholics of Mannar would react to a group of Hindus installing the Image of God Ganesha in front of the Madhu Church and then negotiating to build a Temple round it!

INTRODUCING THE FIRST VEDA

The Vedas — *Rig, Sama, Yajur* and *Atharva* —
are the supreme spiritual authority for all Hindus.

The *Rig* is the first and foremost
of these divinely heard hymns to God.

The *Rig Veda* is the oldest literary work on this planet, plausibly dated at 6000 BCE. It has been orally transmitted with unerring accuracy through thousands of years, dutifully memorized—literally forward and backward—by one generation of priests after another. Even today, were all written manuscripts of the *Rig Veda* destroyed, the hymns could be perfectly written down from memory by any of hundreds of Vedic *pundits*. Hindus of all sects acknowledge the primacy of the *Rig Veda*. In fact, it is the reliance on Vedic authority that makes one a Hindu.

The *Vedas*, along with the *Agamas*, were revealed by God. These two are Hinduism's sovereign scripture, called *shruti*, "that which is heard." They are eternal truths transmitted by God through great clairaudient and clairvoyant *rishis*. Their timeless truths are expressed in the most extraordinarily profound mystical poetry known to man. *Veda*, from the root *vid*, "to know," means "supreme wisdom or science." Sri Chandrasekharendra Sarasvati, Shankaracharya of Kanchi Kamakoti Peetham, South India, explained, "We Hindus call the *Vedas*, our sacred texts, *apaurusheya*—meaning not authored by *purusha*, or man—man being merely an instrument of God to spread His words.... The *Vedas* are called *anaadi*, that is, without a beginning in terms of time." Further, he adds, they are *nishvasitam*, the breath of Ishvara, God.

The entire *Rig Veda* consists of four distinct texts, known as *Samhita*, "hymn collections," *Brahmana*, "priestly manuals," *Aranyaka*, "forest treatises" and *Upanishad*, "philosophical discourses." The hymns of the *Rig Veda Samhita*, which are the oldest and core portion, contain many things: invocations to the Gods, instructions for the sacred fire offering, sublime praise of the sun and the dawn, prayers for protection, lyrical narratives and couplets lamenting human frailties.

The *Vedas'* deepest essence lies not in what they say or mean, but in what they do. Their hymns are neither mere chronicles nor lifeless decrees. They are threads by which the sacred fabric of life was woven. They are chants and mystic formulas of sound, syllable and word endowed with extraordinary power, powers by which man could dynamically affect the earth and the heavens. To know the *Vedas* it is not enough to read them. They must be heard and chanted.

In translation, the most famous of all *Rig Veda mantras*, the Gayatri, means simply, "We meditate upon the glorious splendor of the Vivifier Divine. May He Himself illumine our minds!" Yet, to anyone who intones this *mantra* in the ancient Sanskrit—as is done millions of times a day—there is a palpable spiritual energy emanating from the very syllables which does indeed "illumine our minds." The devout scholar Abinash Chandra Bose said, "It is believed by the orthodox that the sound vibrations sent out by the correct chanting of the Vedic hymns not only bring divine grace but also uphold cosmic *rita* (order) and establish harmony (*vishva shanti*)."

The *Rig Veda Samhita*—from *rik*, "to praise"—is organized in ten books called *mandala*, "circle," further subdivided into chapters and sections for a total of 1028 *suktas*, or hymns, comprising over 10,000 verses, and over 150,000 words. The Deities addressed most often are Indra (in 250 hymns), Agni (200) and Soma (100), with numerous hymns addressed to Surya. Psalms are also sung to Aditi, Varuna, Ushas, Dyaus, the Ashvins, Prithivi the Maruts, Rudra, Vishnu and Yama.

Vedic stanzas generally consist of three or four verses of eight, eleven or twelve syllables. The final four syllables conform to a regular pattern of length, while the first do not. The Gayatri meter, which is one of the most common, has 24 syllables. There are three notes upon which each syllable may be sounded—*udatta*, a raised tone, indicated by a vertical

line above the letter; *anudatta*, a lower tone, indicated by a horizontal line below the letter; and *svarita*, the middle tone, with no indication. It must be remembered that the writing of the *mantras* came long after their first recitation. These marks inadequately record the subtle nuances of chanting, which can only be learned from a teacher.

These holy hymns were used in elaborate fire rituals called *yajna*, which are performed today much as they were in ancient times. Various verses are also used extensively in Hindu temple rites, *pujas*, throughout India and in nearly every country of the world. It is the solemn duty of trained priests to chant the *Vedas* at auspicious occasions.

When the *Vedas* were first heard, they were in the language of the day. Over time, the people's language slowly changed, while the meticulously memorized *mantras* did not. How different is ancient Vedic Sanskrit from modern Sanskrit? It is as different as Middle English is from modern English. Consider this line from Chaucer's *Canterbury Tales*, written in English in the 1390s: "Than longen folk to goon on pilgrimages (and palmers for to seken straunge strondes) to ferne halwes, couthe in sondry londes." Which 600 years later becomes: "Then people long to go on pilgrimages, and pious wanderers to visit strange lands and far-off shrines known in different countries." After five millennia of such change, the vernacular Sanskrit of 1200 BCE differed from Vedic Sanskrit in all grammatical points—accentuation, phonetics, word-formation, declension, conjugation, syntax and vocabulary. Due to these linguistic changes, the debate over the hymns' meaning has never ceased.

Scholarly interpreters of the *Vedas* face a daunting task. Consider how these competent translators handled the second half of *Rig Veda* 10.129.3 (the Creation Hymn): Ralph T.H. Griffith, 1889: "All that existed then was void and formless: by the great power of Warmth was born that Unit." Abhinash Chandra Bose, 1965: "That One which had been covered by the void through the might of *tapas* was manifested." Jean Le Mee, 1975: "The pregnant point covered by the form matrix, from conscious fervor, mightily, brought forth the One." *Warmth* and *conscious fervor* only begin to convey the deep esoterics of the key word, *tapas*, which references the intense inner state of *kundalini* fire awakened through spiritual striving.

Toward the end of the *Rig Veda* are found the Upanishads, humanity's most profound philosophical inquiry and the first perceptions of the unity of all, the oneness of man and God.

Just as you require food for the body, so also you require food for the soul in the shape of prayers, Japa, meditation and bhajan etc. Just as you are agitated when you do not get food in time, so also you will be agitated when you do not pray in the morning and evening at the proper time if you keep up the practice of prayer and Japa for some time. Food for the soul is more essential than food for the body. Therefore do your prayers, Japa and meditation regulary.

— Swami Sivananda

Man often exults over the defeat of another forgetting that, some other time, his own defeat will be the cause of jubilation for others. So, humility in all conditions of life is the way to enjoy peace.

— Swami Ramadas

THE NEED FOR RELIGION

If anyone believes that in the course of time the mass of the people will give up religion, it will be a mistaken forecast. No community in Sri Lanka or India, as a result of progress and education, is likely to give up religion, whether it be Hinduism, Buddhism, Christianity or Islam. The people in our part of the world will not settle down to the business of life without some form of worship or reverent approach to the unseen Divine Power.

In the case of some so-called intellectual and educated section of the people, perhaps it may be a different matter. But it would be unfortunate if enlightened people drift away from the mass of the people of the country. It is very doubtful if really enlightened men and women would deem it fit to give up their religion or convert themselves onto a different religion and be cut off from their kith and kin. As most of the converts desert their religion for worldly or material benefits, such desertions are most reprehensible and it would be a sad day for our community if the example so set is followed by others under the pretext of poverty or misadventure. Let our brethren ponder deep before permitting themselves to be cowards of their own religion. Let them think of their heritage and that of their forefathers, let them reflect upon the teachings of our great sages and saints, let them think back of the sublime and supreme divinity they enjoyed in our temples before permitting themselves to be taken away by other religionists. Deserting the religion of our birth is like dispensing with religion altogether. Can we dispense with religion and hope to carry progress forward? There may be exceptional cases of changing religion through conviction. But looking deeper, even this is superfluous unless it is a case of one returning to his original fold.

In the highest sense and from the point of view of truth, religion is an intensely individual issue. Every man and every woman must find the answer in his or her own heart. Under whatever circumstances or in the face of the most glittering promises, are we doing the right thing in throwing out our religion of our birth? Do we not have a conscience or an iota of wisdom to tell us that it is wrong, it is foolish, it is disloyal, it is ungodly to desert our religion? Will men and women be good and wiser outside the fold of Hinduism than within it. Let our beloved brothers and sisters deliberate on these questions before they plunge into other religions.

Enlightened concern for our own welfare and for the welfare of our society and humanity at large has not emerged through changing of religions but by sticking to one's religion of birth and practising it sincerely and steadfastly. Today we find ourselves in the midst of untold miseries and sufferings because we deserted our religion or our religious duties and obligations. While our thoughts, words and actions are inimical to our progress, we are trying to find solace in temple festivals and ritualistic celebrations. From Thirumoolar down to our own Siva Yoga Swamigal, every true saint, seer and sage has unequivocally proclaimed that God realisation must come from within our self. Self realisation is God realisation. There is only ONE GOD in the entire universe and He is residing

within the heart of each and every being. All our temple worship, all our celebrations, all our pilgrimages are designed to help us go deeper and deeper within ourselves.

It is religion that fortifies men and women against temptation and gives them the courage to live and work and die for good causes. We can see this in the social and economic history of all the peoples of the world. All civilization is rooted in religion. Whatever the form or the denomination or the creed which birth and family provide for the individual, it is that religion that fixes good and sound habits of thought and of external activity. Sometimes this works unseen and misleads men to believe that religion could be changed or dispensed with. It would be wrong to ignore the silent forces of life, often the strongest, stronger than the forces that proclaim loudly. Our forefathers and the forefathers of all the great nations of the world drew strength from the contemplation and worship of the ONE SUPREME BEING. Truth is one but sages call it by various names. Let us therefore be not deluded by the propaganda of other religionists that their God is superior to ours.

It is not learning that makes a man, but education for real life. What would it matter if he knew everything but did not know how to live in brotherliness with his neighbours?

— Mahatma Gandhi

You are nobody, nor I, nor anyone else. All, every one of us, belong to the Lord. Have no idea of possession or proprietorship. God is in the wealth you enjoy. He is in the desires that rise in the mind. He is in the things that satisfy the desire. He is in the mind, in everything. That is the line of thought suggested by Vedanta.

— Swami Vivekananda

WE INVITE

From our readers news items, views and articles. The Editor will choose the ones necessary for publication.

Editor

5, Moor Road, Colombo 6.

My Lord:

Thou art the great Himalayas that is yet within the grasp of the hand of Love;

Thou art the mighty monarch that yet abides in the humblest hut of Love;

Thou art the All-in-all that stays yet entangled in the net of Love;

Thou art the deathless Amritha that lies at ease in the palm of Love;

Thou art the encompassing sea that still gets contained in the pot of Love;

Thou art the pervasive Intelligence that is yet secured within the life of Love;

Thou art the glorious Effulgence that is yet prisoned within the atom of Love;

Oh! Thou art the transcendent God that is Love and Love alone.

— Sri Ramalinga Swamigal

GOD, GURU AND SELF ARE SAME

Sri Ramana Maharishi

God is the same as Guru and Self. A person begins with dissatisfaction, not content with the world, he seeks satisfaction of desires by prayers to God. His mind is purified; he longs to know God more than to satisfy his carnal desires. Then God's Grace begins to manifest. God takes the form of a Guru and appears to devotee; teaches him the Truth, purifies the mind by his teachings and contact; the mind gains strength; is able to turn inward; with meditation it is purified yet further, and eventually remains still without the least ripple. That stillness is the Self. The Guru is both exterior and interior. From the exterior he gives a push to the mind to turn inward; from the interior he pulls the mind towards the Self and helps the mind to achieve quietness. That is Grace. Hence there is no difference between God, Guru and Self.

The Sastras say that one must serve a Guru for 12 years for getting self-realization. What does Guru do? Does he hand it over to the disciples? Is not the Self always realized? What does the common belief mean then? The man is always the Self and yet he does not know it. He confounds it with the non-self, viz, the body etc. Such confusion is due to ignorance. If ignorance be wiped out the confusion will cease to exist and the true knowledge will be unfolded. By remaining in contact with realized sages the man gradually loses the ignorance until its removal is complete. The eternal Self is thus revealed.

This is the meaning conveyed by the story of Ashtavakra and Janaka. The disciple surrenders himself to the master. That means there is no vestige of individuality retained by the disciple. If the surrender is complete all sense of individuality is lost and there is thus no cause for misery. The eternal being is only happiness. That is revealed.

Without understanding it aright, people think that the Guru teaches the disciple something like "Tatva Masi" and that the disciple realises "I am Brahman" as something more huge and powerful than anybody else. With a limited "I" the man is so stuck up and wild. What will be the case if the same "I" grows up enormous? He will be enormously ignorant and foolish. This false "I" must perish. Its annihilation is the fruit of Guru Seva. Realization is eternal and it is not newly brought about by the Guru. He helps in the removal of ignorance. That is all.

All aims, aspirations, desires to serve humanity, schemes to reform the world — cast them all upon the universal power (God) which sustains this universe. He is not a fool. He will do what is required. Do you lose the sense "I am doing this?" Get rid of egoism. Do not think you are the person to effect any reform. Leave these aims latent. Let God attend to them. Then by getting rid of egoism, God may use you as an instrument to effect them; but the difference is that you will not be conscious of doing them; the Infinite will be working through you and there will be no self-worship to spoil the work. Otherwise there is desire for name or fame and one serves the personal self rather than humanity.

The final obstacle to meditation is ecstasy; you feel great bliss and happiness and stay in that ecstasy; do not yield to it but pass on to the sixth stage which is great calm. The calm is higher than ecstasy and it merges into *Samathi*. Successful *Samadhi* causes a waking sleep state to supervene, when you are always a consciousness; for consciousness is your nature. Hence a man is always in *Samadhi* only he does not know it; all he has to do is to remove the above obstacles.

Special Contribution of Hinduism to World Thought

Hinduism has made a very significant contribution to world thought in propounding the three doctrines of **Karma** and **Rebirth**, **Adhikara Bheda** and **Avatara Vada**.

The doctrine of Karma is nothing but the extension of the well-known principle, "As you sow, so you reap", to the moral and spiritual field. We have to reap the consequences of our actions sooner or later. The present is the result of the past and the future will be the result of the present.

The doctrine of rebirth is a logical corollary of this theory of **Karma**. We may burn our finger in fire for only a few seconds but it takes a couple of weeks (12 million seconds) to be cured of it completely. Similarly since it is not possible to experience the result of all the actions that we do in one short life, it is reasonable to admit of our future lives! The wide variety and differences among human beings which have no logical connection with the present life, force us to hypothesise about their causes existing in past lives and resulting in the present ones. Since Hinduism posits the soul as eternal and immortal, the theory of **Karma** and **Rebirth** fits in admirably with it. This is the best hypothesis that the human mind can conceive of, to solve the problem of good and evil, to explain the variety and diversity in the universe.

The doctrine of **Adhikara Bheda** is a recognition of the simple fact that the same cap, cannot fit everybody. In any field, especially in the spiritual field, capacity and necessity should be the deciding factors and not merely the desire or ambition. A blind man is certainly unfit to become a pilot and the lame should never attempt mountain-climbing however intense their desires may be. That is why like a loving Mother catering to her children with a variety of dishes depending upon their digestive capacities, Hinduism has opened up manifold spiritual paths to suit a variety of tastes and temperaments. If the intellectual is recommended **Jnana Yoga**, the active person finds an outlet for his energies in **Karma Yoga**.

If the emotional type finds a solace in **Bhakti Yoga**, the introspective one finds his peace in **Raja Yoga**. Thus no one need be disappointed.

The Avatara Vada — the descent of God on earth — declares that the Supreme Power descends on this earth **Wherever and Whenever necessary** to restore the spiritual balance and to help genuine religious aspirants in their struggle for perfection. This is truly a marvellous doctrine filling the hearts of millions of aspirants with tremendous hope. An unbiassed study of the spiritual history of mankind proves this beyond all doubt. It is foolish to limit the powers and capacities of the Almighty God by arguing that He descended **only once in a particular chosen land and that He will never come again**. Regimentation in religion and proselytisation with political motives which are doing immense harm to humanity have their origin in such bigotry.

Let God Be Your Aim

HAVE FAITH IN GOD. Believe in Him with all your heart. Think that in the World He is for you the sweetest of all sweet things. Think that is nothing other than God. Sitting or standing, walking or lying down, think of Him Let the thought of Him permeate your nerves, flesh and blood. Think that you are non-existent and that He alone exists. Let the aim of your life be to worship Him.

What one thinks, that one becomes. Have God in your heart and bring him up there. Let all actions be His action. Finally all will be seen as He.